

Hồi 20

Mê Hạng Yêu Phi

Lạp thủ ngọc quan âm Dương Ngọc Phượng nghe thấy lời Thực Nhân ma tôn nói lại thấy Kim Phi Hùng có thần sắc hơi khác lạ, vội lao tới la lên thất thanh:

- Kim thiếu hiệp, Kim thiếu hiệp.

Trong lòng chàng đang suy nghĩ nên cũng tùy tiện hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy ?

Dương Ngọc Phượng thấy tâm thần bất định của chàng nên càng kinh hãi, vội hỏi chàng:

- Chàng... chàng không sao hả ?

Kim Phi Hùng ồ lên một tiếng rồi nói:

- Bây giờ Thực Nhân ma tôn đi rồi ! Đâu còn chuyện gì nữa. Cô nương cũng có thể đi được rồi đó.

Nói rồi chàng bước ra khỏi ngọn núi, đi lẹ bước.

Dương Ngọc Phượng vội đuổi theo gọi:

- Kim... chàng thấy... thấy trong người ra sao ?

Kim Phi Hùng vừa đi vừa nói:

- Ta... ta làm sao ? Cô nương được vô sự rồi mà.

Dương Ngọc Phượng bối rối đáp:

- Nhưng... nhưng mà chàng có chuyện.

Kim Phi Hùng vẫn không quay đầu lại:

- Ta có việc gì hả ?

Dương Ngọc Phượng đuổi theo ngang hàng với chàng, đoạn dịu dàng bảo:

- Chàng đã bị trúng độc chưởng của lão ma, cố sao lại nói là vô sự ?

Kim Phi Hùng cười nhạt:

- Chuyện này ta đâu hề lưu tâm đến.

Giọng nàng có vẻ quan tâm lo lắng:

- Chưởng phong âm hàn của lão là loại công phu tuyệt độc trên thiên hạ đó.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không sao cả !

Dương Ngọc Phượng hỏi vặn lại:

- Tại sao chàng nói là không sao ?

Kim Phi Hùng thấy nàng cứ đi theo bên cạnh, bất giác không vui nói:

- Dương cô nương à ! Tại hạ trúng thương mà không chữa trị thì cũng đâu có quan hệ gì đến cô nương.

Dương Ngọc Phượng giận dỗi nói:

- Nhưng mà, nhưng mà do ta gây ra.

Kim Phi Hùng bực bội hỏi:

- Tại sao lão lại đuổi theo cô nương ?

Dương Ngọc Phượng vội nói:

- Tiểu muội chạm mặt với lão ma nơi hiệp lộ, lão bức bách tiểu muội đưa Ma cô hiến thọ đồ, cho nên mới...

Nhắc đến bức họa đồ, Kim Phi Hùng liền bảo nàng:

- Cô nương, tại hạ không hề có ý trách cứ cô nương đâu.

Dương Ngọc Phượng lo lắng:

- Như vậy càng khiến tiểu muội áy náy hơn.

Kim Phi Hùng vội xua tay:

- Cho dù tại hạ có chết ngay tức khắc cũng không bao giờ oán trách cô nương đâu, hơn nữa ta đâu có bị sao.

Nào ngờ Dương Ngọc Phượng càng thêm quan tâm:

- Hu... hu...

Nàng lao vào lòng Kim Phi Hùng cất tiếng khóc nức nở:

- Chàng... chàng có mệnh hệ gì... !

Kim Phi Hùng cực kỳ lúng túng, đưa tay run rẩy đặt nhẹ lên vai nàng, rồi nhẹ nhàng khuyên giải:

- Dương cô nương, nàng làm sao vậy ? Đừng, đừng khóc nữa mà.

Dương Ngọc Phượng hạ giọng thì thầm:

- Chàng nên kiếm một nơi yên tĩnh để trị liệu thương thế.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Tại hạ đã nói rồi, đâu có chuyện gì phải lo.

Dương Ngọc Phượng vẫn cố chấp:

- Hừ ! Chàng lừa ta !

Kim Phi Hùng nghe vậy cũng không biết nói sao cho được.

Chàng lui ra sau hai bước, lắc hai tay nói:

- Ta quả thực đâu có thọ thương, cô nương không tin sao ?

Dương Ngọc Phượng thoáng hờn giận:

- Chàng thực là người ngang bướng, thử vận công cho ta xem.

Kim Phi Hùng nói:

- Không phải là ta ngang bướng...

Dương Ngọc Phượng chợt nắm lấy áo chàng, nghiêm giọng nói:

- Nếu như cái lão ma đó không hạ độc thủ, thì ta để cho chàng đi ngay lập tức.

Kim Phi Hùng đành nhượng bộ:

- Được rồi, bây giờ cô nương bảo ta phải làm gì ?

Dương Ngọc Phượng ấn chàng ngồi xuống rồi bảo:

- Chàng vận công thử coi !

Rồi nàng cũng tự động ngồi xuống đối diện với chàng.

Đoạn lại nói tiếp:

- Ban đầu thử xem có độc hay không, sau đó coi có vết thương nào không ?

Chàng liền ngồi xuống vận công tụ khí, vẫn thấy thông suốt, không hề có chút trở ngại nào cả.

Dương Ngọc Phượng chú mục nhìn chàng hồi lâu không chớp.

- Ha ha...

Kim Phi Hùng cất tiếng cười sảng khoái:

- Đa tạ hảo ý của cô nương, như vậy thì nàng an tâm rồi đó.

Dương Ngọc Phượng ngạc nhiên:

- Ô, lẽ nào lão ma đầu kiếm cố nói vậy để chạy trốn hả ?

Kim Phi Hùng không dám nói thực chuyện của mình cho nàng, nên bảo:

- Tại hạ cáo từ.

Không ngờ Dương Ngọc Phượng lại nói:

- Cáo từ cái gì ? Ta phải đi cùng với chàng mới được.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Nàng đi đâu mới được chứ ?

Dương Ngọc Phượng điềm nhiên đáp:

- Chàng đi đâu ta theo đó.

Kim Phi Hùng nhú mày:

- Như vậy đâu có được.

Dương Ngọc Phượng cao giọng nói:

- Có gì mà không được hả ?

Kim Phi Hùng sốt ruột:

- Tại hạ có việc phải đi đến Xích Phụng Lĩnh.

Dương Ngọc Phượng nói lớn:

- Nơi đó có gì mà ghê gớm đâu, Huyết Minh bang làm sao dọa nạt được ta.

Kim Phi Hùng cười khổ:

- Dương cô nương cố sao cứ phải đòi đi cùng với tại hạ ?

Dương Ngọc Phượng trề môi:

- Bởi vì người thợ thương mà !

Kim Phi Hùng nhếch môi cười đáp:

- Vừa rồi ta đã thử rồi, chẳng lẽ cô nương còn chưa tin hay sao ?

Dương Ngọc Phượng vẫn nói cứng:

- Ta phải đi với người trong ba ngày mới được.

Kim Phi Hùng ngơ ngác:

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì Thực Nhân ma tôn nói là chất độc sau ba ngày mới phát tác.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Còn nếu như sau ba ngày mà không có chất độc phát tác thì cô nương tính sao ?

Dương Ngọc Phượng ngẩng đầu lên khẽ nói:

- Đến lúc đó thì ta sẽ không quấy rầy chàng nữa.

Kim Phi Hùng nhất thời cứng họng không biết nói sao cho được.

Dương Ngọc Phượng hạ giọng nói:

- Người thử nghĩ xem, nếu như trong ba ngày có xảy ra chuyện gì thì ai lo lắng cho người được.

Nói rồi mắt nàng lại nhòa lệ trông vô cùng thương tâm.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ cùng đi, nhưng nàng không được khóc nữa.

Dương Ngọc Phượng liền gạt lệ mỉm cười nói:

- Chàng đáp ứng rồi phải không ? Vậy thì chúng ta cùng đi.

*

* *

Một ngày kia, hai người đến bên Cửa Giang khẩu, lúc này màn đêm đã buông xuống, ánh đèn lung linh chiếu sáng khắp nơi. Tổng đàn của Huyết Minh bang ở Xích Phụng Lĩnh ở bên bờ đối diện với Cửa Giang khẩu, nhưng do đêm tối nên không có thuyền qua sông.

Hai người đành phải kiếm một khách điểm ở bên sông để nghỉ qua đêm.

Kim Phi Hùng ở bên góc phòng phía đông còn Dương Ngọc Phượng ở bên nội thất phía tây.

Thời gian ước chừng vào khoảng canh hai.

Kim Phi Hùng vận khí hành công đã xong, đang định nằm xuống nghỉ ngơi.

Thốt nhiên một tiếng động lạ vang lên phía tây phòng, một tiếng kêu kinh ngạc vang liên rồi chợt tắt lịm, mọi vật trở lại yên tĩnh như cũ.

Kim Phi Hùng thầm la lên một tiếng, bật dậy khỏi giường, lao ra ngoài.

Dưới ánh trăng, đột nhiên có một bóng người lướt nhẹ qua.

Chàng vội đến trước cửa phòng của Dương Ngọc Phượng lớn tiếng gọi:

- Dương cô nương, Dương cô nương...

Không hề có tiếng trả lời, bên trong lặng ngắt như tờ.

Kim Phi Hùng càng thêm kinh ngạc, vội vàng đẩy cửa bước vào:

- Ủa ! ? ?

Chăn mền gối lộn xộn tứ tung mà không hề thấy bóng Dương Ngọc Phượng trên giường.

Chàng biết có sự không lành xảy ra, vội vàng đuổi theo bóng đen.

Bên sông vắng tanh, chẳng hề có một bóng người.

Bóng trăng chiếu lấp lánh, dòng nước lững lờ trôi.

Trước mặt chàng đột nhiên hiện ra một nhánh sông rộng cản đường.

Bốn phía không có một bóng người.

Kim Phi Hùng cực kỳ lo lắng thầm trách:

“Vận nhất Dương Ngọc Phượng bị người ta bắt cóc thì mình không biết phải làm sao đây ?”

Mà trước mặt chàng không có một ai thì biết tìm kiếm ở đâu ?

Đang lúc chàng bối rối thì bỗng nhiên...

Bồm bồm...

Bất ngờ có tiếng mái chèo khua nước từ phía giữa sông vọng lại.

Kim Phi Hùng chột ngồi thụp xuống ẩn mình chờ đợi động tĩnh.

Dưới ánh trăng một con thuyền nhỏ lao tới lẹ như mũi tên, trên chiếc thuyền có hai nữ nhân vừa chèo thuyền vừa cười nói.

Một người chột lên tiếng:

- Thất muội tính tình cao ngạo, rõ ràng là chúng ta đến tiếp ứng mà không chịu đến chờ ở bờ sông.

Giọng một nữ nhân khác lại nói:

- Thất muội cứ cao ngạo như vậy, e rằng Vạn Hoa hội của chúng ta có ngày bị xoá sạch khỏi giang hồ.

Kim Phi Hùng không khỏi ngạc nhiên:

- Vạn Hoa hội ư ?

Vạn Hoa hội nguyên là một bang hội thuộc miền hạ lưu Đại Giang, hội chủ được người giang hồ gọi là Bách Hoa nương tử Trình Đào. Người này cũng có chút uy danh trên giang hồ.

Chàng còn đang nghĩ ngợi thì chiếc thuyền đã đến sát bờ.

Nữ nhân lên tiếng đầu tiên lại nói:

- Lúc trời còn sáng thấy tiểu cô nương đó tựa như cũng có võ công đó mà, hèn chi mà đại tỷ lại xem trọng ả.

Rồi có tiếng người nói tiếp:

- Nhưng mà ả cùng đi với một tiểu tử gốc nghịch.

Chuyện này rõ ràng là nói đến Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng.

Tiếng người lại vang lên:

- Có lẽ tiểu tử đó là gia nhân của tiểu cô nương.

Chợt có tiếng cười cất lên:

- Hà hà...

Người ngồi sau bèn nói:

- Hai người vào chung một khách điểm thì đâu có chi hay ho, ta dám chắc rằng chỉ cần đến sáng mai thôi. Xử nữ khuê các sẽ trở thành hiền phụ trẻ mà thôi.

Tiếp đó chiếc thuyền nhỏ chột quay đầu lại, đi ra xa dần xa dần.

Kim Phi Hùng càng thêm lo lắng không yên.

Chàng không hề biết công phu lợi nước, hơn nữa tưởng gần mà lại cực kỳ xa, từ nơi chàng đứng đến chỗ chiếc thuyền ít nhất cũng là cách xa năm chục trượng.

Sở dĩ chàng nghe được lời nói của bọn họ là nhờ vào thính giác cực kỳ tinh nhạy và nội công thâm hậu mà thôi.

Khoảng cách năm chục trượng đối với thuật khinh công tuyệt diệu của chàng thì chẳng phải là khoảng cách xa lắm.

Nhưng mà vạn nhất bọn họ biết thủy tính, lật thuyền giữa sông thì chàng làm sao mà thoát được.

Lúc đầu chàng định để cho bọn họ đi qua rồi sau đó mới ra tay bắt gọn để hỏi rõ mọi chuyện.

Nhưng bây giờ con thuyền đã chuyển đi mất rồi.

Đã biết được địa điểm rồi thì cứ mặc sức cho bọn chúng muốn đi đâu thì đi.

Chàng nóng lòng cứu Dương Ngọc Phượng nên thi triển khinh công tận lực tung mình vọt đến giữa đám lau sậy cách bờ hơn mười trượng, song vẫn không thấy bóng dáng chiếc thuyền nào cả.

-Ồ...

Chàng bỗng la lên một tiếng ngạc nhiên vì nơi đây chỉ là một thủy vực rộng hơn trăm trượng, một nửa là bãi lau sậy um tùm, rậm rạp, còn nửa kia là một vũng lầy đặc sệt.

Qua hết thủy vực này chàng mới đến được một mũi đất nhô ra giáp sông.

Nơi này có để một chiếc thuyền nhỏ.

Kim Phi Hùng cực kỳ mừng rỡ, vội vàng lao mình tới sát mé sông.

Dưới ánh trăng chiếu vào trên mạn thuyền, hiện lên bốn chữ “Vạn Hoa Hiệu”.

Đang lúc chàng định lên thuyền, chột từ phía trong có tiếng khua nước vang lên.

Kim Phi Hùng vội lui ra phía sau tránh mặt.

Trên thuyền có năm nữ nhân đang ngồi đàm luận về chuyện gì đó.

Kim Phi Hùng chột nghĩ:

- Mình không biết thủy tính lại không rành thủy lộ, nếu như đột ngột chèo thuyền đi ra thì đâu có ai giúp đỡ cho được.

Nghĩ vậy chàng đột nhiên lắc mình vọt lên trên chiếc thuyền mới đến, lên tiếng quát:

- Đứng lại !

Tiếp đó chàng lại nạt lớn:

- Mau chèo thuyền lại đây.

Năm nữ nhân nọ sợ hãi vội chèo đến bên mũi đất lộ thiên, miệng lắp bắp:

- Dạ... dạ...

Kim Phi Hùng lớn tiếng nạt nộ:

- Các người nghe đây, ta hỏi câu nào phải trả lời câu đó, mà ta hỏi ai thì người đó mới được trả lời.

Năm người vội đứng xếp thành hàng chữ nhất đối diện với chàng.

Kim Phi Hùng đưa tay chỉ vào người thủ lĩnh hỏi:

- Khi nãy ta nghe các người nhắc đến Hồng Mao cảnh ! Hồng Mao cảnh là cái gì ?

Nữ nhân kia vội đáp:

- Hồng Mao cảnh là nơi Vạn Hoa hội chúng tôi hành sự...

Kim Phi Hùng lại chỉ vào người thứ hai:

- Tối hôm nay các người đã bắt cóc một người phải không ?

Người này vội đáp:

- Ta không biết.

Kim Phi Hùng lớn tiếng:

- Người không biết hả ?

Người đó lại lên tiếng đáp:

- Nhưng cũng có thể biết được.

Kim Phi Hùng hơi ngạc nhiên:

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì hai ngày nữa trang chủ sẽ đến, đây là quy củ mà.

Kim Phi Hùng hỏi lại:

- Trang chủ là người nào ?

Nữ nhân đó đáp ngay:

- Cổ trang chủ là người quen của Vạn Hoa hội chủ, mỗi tháng đều đến đây vài lần, mỗi lần lưu lại hai ngày, ngoài hội chủ phải đích thân chiêu chuộng, còn phải có thêm một đại cô nương nữa.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Cổ trang chủ lẽ nào lại là Cổ Trường Khanh ?”

Nghĩ vậy nên chàng vội điểm mặt người thứ ba:

- Người nói mau, Cổ trang chủ có phải là Cổ Trường Khanh trong Phụng Lăng trang không ?

Nữ nhân bị điểm mặt vô cùng khiếp sợ, hai chân mềm nhũn, té phịch xuống đất.

Nữ nhân đầu lĩnh vội bảo:

- Đại vương gia à ! Người đó nhát gan lắm, để tiện tỳ nói thay cho. Cổ trang chủ quả đúng là Cổ Trường Khanh.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ rồi bực tức:

- Lão quả nhiên là như thế.

Nghĩ đoạn chàng chỉ vào nữ nhân thứ tư hỏi tiếp:

- Làm sao các người biết được lão sắp tới ?

Nữ nhân đó vội đáp:

- Hai ngày trước có người đến nói Cổ trang chủ phải tạm lưu tại đây mấy ngày để trốn cái lão Thần lạt ma gì gì đó.

Kim Phi Hùng biết rằng bọn chúng không hề nói dối.

Rồi chàng ra lệnh cho bọn chúng:

- Các người mau quay thuyền trở về Hồng Mao cảng, nếu như có ai tra vấn thì các người phải tự ứng phó với bọn họ.

Đột nhiên một con thủy điều bay lướt qua đầu bọn họ lao thẳng lên không trung.

- Các người xem đây !

Vừa nói chàng vừa vung tả thủ, năm ngón tay xòe ra cực kỳ thần tốc, chụp lấy con thủy điều đang định bay lên cao.

- Bụp...

Con thủy điều trong chớp mắt đã nằm gọn trong tay chàng.

Năm nữ nhân nọ sợ sệt trở mắt ra nhìn thủ pháp vô thượng của chàng.

Kim Phi Hùng mỉm cười nói:

- Ha ha, các người tự tin mình có thể chạy nhanh như con thủy điều này không ?

Năm người lặng thinh không đáp, mặt có vẻ sợ hãi.

Kim Phi Hùng trầm giọng:

- Quay thuyền về cảng mau.

Năm người rầm rập nghe lệnh, vội quay thuyền chèo về bên kia.

Kim Phi Hùng cũng lẹ làng ẩn mình vào giữa khoang thuyền, đôi mắt không hề bỏ qua cử động của năm nữ nhân nọ.

Chiếc thuyền nhỏ lướt đi trên mặt sông, không đầy lát sau chợt thấy ánh sáng quang đổ chói nhấp nháy trên sông, thì ra là một chiếc thuyền nhỏ khác đang tiến lại gần.

Người trên chiếc thuyền kia cao giọng hỏi:

- Gió từ đâu thổi tới ?

Nữ nhân cầm đầu liếc nhìn Kim Phi Hùng rồi đáp:

- Từ miệng nhị hải long vương mà ra.

Lại có tiếng hỏi khác:

- Lôi thanh có mấy tiếng ?

Nữ nhân liền đáp:

- Tây phương nhị thanh Đông phương tam phùng.

Tiếng bên thuyền kia vọng vang:

- Các vị qua mau đi.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

- Ai ngờ một Vạn Hoa hội nhỏ bé mà tổ chức phiền phức như vậy, phòng thủ thật là nghiêm mật, nếu như lúc này ta đơn độc vượt sông, e rằng không dễ dàng đến được sào huyệt của bọn chúng.

Chợt lại nghe có tiếng quát hỏi vọng tới.

Nữ nhân cầm đầu lại đối đáp cực kỳ lưu loát.

Lần này con thuyền phải lách qua đoạn sông hẹp, lại nghe có tiếng thiết sắt chạm vào nhau, có lẽ trong đoạn sông này có bố trí những vật cản không cho thuyền lọt đột nhập.

Lát sau phía trước mặt Kim Phi Hùng hiện ra một tòa nhà đen sì, kiến trúc tựa như một cung điện.

Trước cánh cổng lớn có dựng bốn cây cột chia làm hai bên, phía trên đỉnh cột là hai lá hắc kỳ thù hình con ngô công (rết) màu trắng bay phấp phật trong gió, còn hai cây cột kia có treo hai chiếc khí tử đằng long tỏa ánh sáng tím ngắt xuống phía dưới, trông có vẻ rợn người lạnh gáy.

Chiếc thuyền lớn còn cách bờ không bao xa.

Chỗ gọi là bờ sông là một nơi cách cánh cổng lớn hơn mười trượng có một cây trụ đá làm nơi cột thuyền.

Kim Phi Hùng biết rằng nơi đây không còn thủy lộ nữa.

Thế là chàng nhẹ như chớp lia tay điểm vào thùy huyệt của năm nữ nhân, rồi nhún mình bay vọt đến chỗ cột cờ ẩn mình.

Vạn Hoa hội canh phòng hết sức cẩn mật.

Kim Phi Hùng tuy xẹt thẳng lên bờ như luồng điện, song cũng làm kinh động đến người trực đêm.

Keng keng...

Tiếng hiệu báo động vang lên liên hồi náo động màn đêm.

Tòa nhà Hồng Mao càng sáng rực ánh đèn.

Kẹt...

Cánh cửa lớn đột nhiên mở rộng ra, tám yêu phụ mặt hầm hầm xuất hiện.

Kim Phi Hùng thấy vậy biết rằng không thể nào ẩn thân được nữa, lập tức vung thế phù vân lạc ảnh đứng sừng sững cách cánh cửa chừng một trượng.

Tám yêu nữ vừa thấy chàng vội vã rút đoản kiếm lăm lăm trên tay đang định xông tới vây chàng.

Kim Phi Hùng lớn tiếng nạt nộ:

- Kẻ nào là Trình Đào ?

Tám nữ nhân đứng ngẩn người ngạc nhiên.

Một thiếu nữ vận áo hồng lớn tiếng quát:

- Tiểu tử nông cuồng nào dám động đến danh hiệu của hội chủ hử ?

Kim Phi Hùng trầm giọng lạnh lùng hỏi:

- Là người đó phải không ?

Thiếu nữ áo hồng cười lớn:

- Tiểu tử không trông kia, cô nương đây là Trung lộ hộ pháp mà thôi.

Kim Phi Hùng nạt lớn:

- Kêu Trình Đào ra đây !

Thiếu nữ áo hồng không biết lai lịch của Kim Phi Hùng nên tức giận đáp:

- Người không đáng gặp hội chủ của chúng ta.

Nói rồi ả vung đoản kiếm trong tay ra hiệu cho bảy người kia.

- Bắt lấy hử !

Bỗng nhiên có tiếng gọi lớn:

- Ngưng tay...

Tiếng hét từ trong vọng ra, tiếp đó là hai thiếu nữ áo xanh đi ra, phía sau là một nữ nhân áo đen.

Nữ nhân này vận kinh trang đen tuyền, đôi mắt to đen láy nhìn chăm chăm vào Kim Phi Hùng không chớp.

Tám nữ nhân đầu tiên thấy vậy vội lui sang hai bên rồi đồng thanh hô lớn:

- Tham kiến nhị hội chủ.

Nữ nhân áo đen vội khoát tay:

- Miễn lễ.

Rồi chậm rãi bước ra mỉm cười nói với Kim Phi Hùng:

- Ta là nhị hội chủ của Vạn Hoa hội, họ Liễu tên Diệp Thanh, chẳng hay cao danh quý tánh của các hạ là gì ?

Kim Phi Hùng không đáp lại mà lạnh lùng nói:

- Người có thể quyết định chuyện của Vạn Hoa hội ?

Liễu Diệp Thanh thoáng nhú mày:

- Ta là Nhị hội chủ, đương nhiên có thể quyết định được.

Kim Phi Hùng gật gù:

- Tốt lắm, vậy thì hãy giao cô nương áo vàng lại cho ta trước đã.

Liễu Diệp Thanh giật mình kinh ngạc, quay sang hỏi hai tỳ nữ:

- Có chuyện này ư ?

Hai tỳ nữ áo xanh không đáp, khẽ cúi đầu lặng im.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Ta xem người dường như không biết các chuyện của Vạn Hoa hội thì phải.

Liễu Diệp Thanh ngây người một lát, đoạn nói:

- Thuộc hạ của bản hội rất nhiều, ngoài người hội chủ có bát đại thuyền sư, và có chương đại tiểu tổ nên chẳng có...

Kim Phi Hùng nóng nảy cắt ngang:

- Hừ ! Ta không cần biết, người có giao người ra hay không ? Nói mau !

Lời nói của chàng lạnh lẽo ghê hồn, có ẩn chứa uy lực vô biên.

Liễu Diệp Thanh đưa mắt ra hiệu cho thiếu nữ áo xanh:

- Mời thất huyền sư đến đây.

Thiếu nữ áo xanh đi rồi, Liễu Diệp Thanh bèn quay lại bảo chàng:

- Các hạ đang đem vô cớ xông vào quấy động bản hội, bức bách người ta, không hiểu là theo quy củ giang hồ hay là cố tâm khiêu chiến ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng quát:

- Câm mồm ! Bình sanh ta không biết tới cái quy củ thói tha đó.

Liễu Diệp Thanh lộ vẻ không vui:

- Nếu vậy thì các hạ không phải là người trong võ lâm.

Kim Phi Hùng nạt nộ:

- Ai là đồng đạo với bọn người, ta chỉ cần các người giao cô nương đó ra đây.

- Hừ, nếu như ta không giao a đầu đó ra đây thì làm gì ta ?

Thanh âm vừa dứt, một nữ nhân từ phía trong lao ra lẹ như điện xẹt, nhẹ nhàng ung dung cúi mình nói với Liễu Diệp Thanh:

- Thất đại huyền sư Hồng Hạnh khấu đầu tham kiến nhị hội chủ.

Liễu Diệp Thanh ôn tồn hỏi:

- Thất muội hôm nay xuất cảnh phải không ?

Hồng Hạnh kêu ngạo không đáp mà quét tia mắt sắc lạnh bực tức vào Kim Phi Hùng:

- Ủa, ta tưởng ai chứ ! Hóa ra là tiểu tử quái dị.

Kim Phi Hùng cố nén giận đưa tay nắm chuôi kiếm rồi trầm giọng bảo y thị:

- Chuyện tối qua do người gây ra phải không ?

Hồng Hạnh vênh mặt đáp:

- Đúng thế, cô tổ tám đời nhà người gây ra đó, thế nào ? Bộ không phục hả tiểu tử ngu ngốc kia.

Kim Phi Hùng giận run người, nhưng cố nén lại, giọng tức giận:

- Bây giờ người có giao người ra cho ta không ?

Hồng Hạnh cười nhạt:

- Đâu có dễ dàng như vậy, cô cô của người coi thử người có cái quái gì mà dám phách lối dọa người như thế ?

Kim Phi Hùng cực kỳ tức nộ, trầm giọng nạt lớn:

- Binh khí của tại hạ xuất ra khỏi vỏ không thấy máu tươi quyết không chịu thu vào đâu.

Hồng Hạnh ngạo nghễ nói:

- Cô cô người cũng có cái lệ như vậy đó.

Dứt lời ả vung đôi Xích liên chùy múa vèo vèo mấy đường, khí thế thập phần uy mãnh, miệng quát vang:

- Người muốn người hay là muốn ném thử Xích liên chùy.

Kim Phi Hùng nội giận:

- Ta cần cái mạng của người.

Liền đó...

Bịch...

- Úy da...

Người của Vạn Hoa hội mặt mày tái xanh, la hoảng lên một tiếng.

Thân hình của Hồng Hạnh đổ nhào xuống đất, máu tươi tuôn ra xối xả, cái đầu ả lăn lông lốc dưới đất.

Tu La đoạn kiếm đã nằm gọn trong vỏ.

Kim Phi Hùng xuất thủ nhanh không thể tả xiết, ngay cả những kẻ đứng đó cũng không biết chàng rút kiếm xuất chiêu lúc nào. Ai nấy đều trợn mắt kinh hãi trước thủ pháp tuyệt diệu của chàng.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói với Liễu Diệp Thanh:

- Dựa vào thế kiếm của tại hạ chẳng biết có khiến Vạn Hoa hội giao người ra được chưa ?

Liễu Diệp Thanh chớp mắt, giọng buồn rầu hỏi:

- Các hạ phải chăng là Thanh Y Tu La mà giang hồ truyền ngôn ?

Kim Phi Hùng thản nhiên đáp:

- Cứ coi như là đúng đi !

Liễu Diệp Thanh gật gù:

- Quả nhiên danh bất hư truyền.

Nói xong liền quay sang bảo thiếu nữ áo xanh:

- Người hãy đi mời hội chủ đến đây.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Người đã không thể quyết định, quả nhiên không hổ thẹn là người thức thời.

Liễu Diệp Thanh buông tiếng thở dài, lặng im không đáp.

Phía trong chợt có thanh âm lạnh lót vang lên, mười hai cặp đèn lồng bọc lụa màu vàng rực, xếp thành hai hàng, phía sau có bốn nữ nhân cầm lồng vàng, phía dưới chiếc lồng có một nữ nhân tuổi chừng tam tuần, mình vận y phục xanh chậm chậm đi ra.

Nữ nhân này da mặt trắng trẻo, đôi mày cong như vầng trăng, thập phần xinh đẹp. Cặp mắt long lanh, tuy nhiên vẻ đẹp có phần ẩn chứa một chút tà khí.

Liễu Diệp Thanh vội lui sang một bên, cung kính cúi đầu thi lễ:

- Tiểu muội tham kiến hội chủ.

Thiếu phụ áo xanh đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng rồi dịu dàng cất tiếng hỏi:

- Các hạ là Thanh Y Tu La Kim đại hiệp ?

Kim Phi Hùng giọng lạnh như băng:

- Không sai, người là Trình Đào ?

Mấy nữ nhân đứng sau Trình Đào bất giác run lên định xông tới trước.

Trình Đào mỉm cười mà không hề giận dữ:

- Chúng ta đâu phải là ngoại nhân, mời đại hiệp vào trong đại sảnh dùng trà.

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Không cần, mau giao Dương cô nương ra đây cho ta.

Trình Đào tươi cười quay đầu lại bảo:

- Mau kêu Thất đại thuyền sư dẫn Dương cô nương ra đây.

Kim Phi Hùng chỉ vào thi thể của Hồng Hạnh rồi nói:

- Bách Hoa nương tử, chỉ vì ta đã trừng phạt kẻ gây ra chuyện này rồi, cho nên cũng không muốn bức bách người làm chi. Nhưng mà lần sau nếu thủ hạ người còn dám động đến ta thì chớ trách thủ đoạn của Thanh Y Tu La tàn độc.

Trình Đào thấy thuộc hạ yêu dấu của mình bị phơi thây giữa đường, đầu một nơi mình một ngã, bất giác biến sắc mặt.

Nhưng ả vẫn cố gắng nhẫn nhục nói với Kim Phi Hùng:

- Đây chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, nhưng mà...

Vừa lúc đó bốn nữ nhân đã khiêng Dương Ngọc Phượng đang bị trói ra.

Trình Đào vội đổi giọng:

- Cởi trói cho người ta mau lên !

Dương Ngọc Phượng thấy Kim Phi Hùng liền bảo chàng:

- Hừ, bọn chúng dùng Mê hồn hương...

Nói rồi nàng liền tung mình ra đứng sau lưng Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng từ tốn nói với Bách Hoa nương tử:

- Lần này ta giết Hồng Hạnh, còn người trói Dương Ngọc Phượng nên kể như là hòa, không ai nợ ai cả.

Trình Đào cười nói:

- Kim đại hiệp à, hôm nay Hà bá gặp Long vương, chúng ta đều là người một nhà cả mà.

Kim Phi Hùng nghe vậy bất giác cất tiếng cười lạnh:

- Ý người muốn nói đến Cổ Trường Khanh ?

Trình Đào mỉm cười:

- Há chẳng phải như vậy sao ? Cổ trang chủ...

Kim Phi Hùng nộ khí hết vang:

- Câm mồm !

Rồi chàng nghiêng răng nói gần từng tiếng:

- Đợi ta nắm được chúng cố đầy đủ sẽ cho bọn người nếm mùi của Tu La thần kiếm.

Trình Đào ngậy người kinh ngạc:

- Kim thiếu hiệp nói cái gì lạ vậy ?

Kim Phi Hùng nói thẳng với ả:

- Hy vọng người chuyển lời cho Cổ Trường Khanh biết chuyện, thôi chúng ta đi.

Nói rồi chàng kéo tay Dương Ngọc Phượng lui xuống bậc đá, rồi phóng mình phi thân lên thuyền.

Trình Đào hậm hực nói:

- Đã như vậy chuyện này còn chưa xong đâu.

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Lần này Thanh Y Tu La còn hạ thủ lưu tình đó, nói cho người biết, chẳng phải ta từ bi đâu, mà để cho người sống về nói lại với Cổ Trường Khanh lời của ta.

Trình Đào cũng cười lạnh:

- Thanh sơn biến đổi, lục thủy thường thay, song Vạn Hoa hội sẽ không quên món nợ này đâu, chuyện tối nay thì ta thua người vậy.

Kim Phi Hùng giọng lạnh băng:

- Kể ra thì người cũng biết điều đó.

Nói đoạn chàng phóng mình lên chiếc thuyền lớn có khắc hai chữ Ô Bằng hiệu soái.

Dương Ngọc Phượng cũng vội băng mình theo sau.

Song chỉ của Kim Phi Hùng nhanh như chớp điện lướt qua điểm xuống giải huyết ngủ cho năm nữ nhân trên thuyền, rồi quát lớn:

- Khai thuyền !

Mấy nữ nhân tựa như vừa tỉnh mộng đưa tay dụi mắt rồi nhìn nhau ngơ ngác.

Kim Phi Hùng lại ra lệnh:

- Chèo sang bên bờ đối diện.

Mấy nữ nhân này thấy Kim Phi Hùng ung dung ngồi trên thuyền bên cạnh Dương Ngọc Phượng, người vừa bị Thất đại thuyền sư bắt đi tối hôm qua, vả lại tổng đàn không hề có ý truy đuổi cho nên không ai dám cả gan chống lại lời của chàng.

Bọn họ vội ba chân bốn cẳng chèo thuyền rời Hồng Mao cảng.

Phương đông đã le lói vài tia sáng.

Những đám mây chợt vàng rực tỏa ra muôn đạo hào quang phản chiếu xuống dòng sông, nhìn vô cùng đẹp dễ.

Ô Bằng thuyền nhanh chóng bỏ lại Hồng Mao cảng phía sau.

Dương Ngọc Phượng thẹn đỏ mặt, nhỏ nhẹ nói với chàng:

- Chỉ vì ta nhất thời vô ý mà để chàng phải mệt mỏi suốt đêm.

Kim Phi Hùng cười khở:

- May mà cô nương chỉ mới sơ ý một chút thôi đó.

Giọng Dương Ngọc Phượng càng dịu dàng hơn:

- Ta đây tức muốn chết đi được mà chàng còn trêu chọc ta nữa.

- Tại hạ nói thực đó, nếu như không có chuyện tối hôm nay thì ta không thể tin rằng Cổ Trường Khanh là một lão gian xảo.

Dương Ngọc Phượng lên tiếng:

- Lão ta đâu phải là người tốt, nghe phụ thân ta nói, lão mới nổi danh trên giang hồ mấy năm gần đây đều dựa vào gian kế mà thôi, ngoài mặt tuy giả bộ nhân nghĩa đạo đức còn bên trong thì ăn chơi dâm dật, phóng túng vô độ.

Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài:

- Giang hồ hiểm ác, lòng người lại càng độc ác hơn, lòng người giang hồ quả thật độc hiểm khó lường trước được.

Hai người còn đang nói thì con thuyền đã vào tới Trường Giang.

Kim Phi Hùng chỉ vào bờ đối diện hạ lệnh cho bọn nữ nhân.

Mấy nữ nhân này sinh ở nơi này nên rất thông thuộc thủy lộ ở đây, nên vội ứng tiếng trực chỉ giữa sông mà chèo tới.

Đột nhiên nghe thấy tiếng:

- U... u...

Tiếng trúc địch bỗng vang lên rồi theo gió truyền tới.

Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng đang ngồi trong thuyền đàm luận về tình người trong võ lâm.

Bốn nữ nhân đột ngột buông mái chèo khiến cho con thuyền dừng lại giữa sông, xoay tròn theo dòng nước xoáy.

Kim Phi Hùng vội lộn mình vọt ra đầu thuyền la lớn:

- Có biến.

Phía sau có chín con thuyền nhẹ lướt tới, phía chính giữa có một soái thuyền tám mái chèo đồng loạt khua mạnh xuống nước, làm cho con thuyền lao đi như tên bắn đuổi theo con thuyền của Kim Phi Hùng.

Soạt...

Kim Phi Hùng rút vội Tu La đoạn kiếm cầm lăm lăm trong tay, nói với Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương coi chừng cẩn thận, đừng để cho bọn chúng chạy trốn.

Lời nói vừa dứt, chợt nghe.

Bùm...

Phía đuôi thuyền bọt nước văng lên tung tóe, hai nữ thuyền phu đã lao mình xuống nước.

Dương Ngọc Phượng thất kinh hét lớn:

- Hừ, người chạy đi đâu.

Nàng vọt ra đuôi thuyền, song đã chậm mất rồi.

Ngay lúc đó.

Tôm...

Hai nữ nhân ở phía đầu mũi thuyền cũng nhảy lẹ xuống sông.

Lúc này trên Ô Bằng thuyền chỉ còn có Kim Phi Hùng và Dương Ngọc Phượng mà thôi.

Con thuyền ra giữa dòng nước chảy xiết không có người chèo lái cho nó không ngớt xoay tròn như muốn lật úp xuống sông.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Dương cô nương thủ ở đuôi thuyền, còn tại hạ ở đầu thuyền. Cô nương dùng Dương gia ám khí độc môn, còn ta đành phải dùng càn trúc ở đuôi thuyền vậy.

Nói rồi chàng liền bẻ lấy mấy cây trúc thủ sẵn trong tay làm ám khí.

Dương Ngọc Phượng gật đầu:

- Đành phải làm như vậy thôi.

Kim Phi Hùng lại lên tiếng:

- Tốt nhất là cô nương đừng để cho bọn chúng đến gần thuyền.

Dương Ngọc Phượng lo lắng:

- Nhưng mà còn dưới đáy thuyền thì sao ?

- Hừ, không sai, nếu như bọn chúng giở trò làm lật thuyền thì chúng ta chỉ còn cách vào trong bụng cá mà thôi.

Dương Ngọc Phượng vẻ mặt thảm não:

- Chỉ tiếc là mối thù phụ thân còn chưa...

Kim Phi Hùng bất giác cũng động lòng xót xa, thầm nghĩ:

“Mối huyết thù của song thân ta còn chưa trả được, muội muội lại cô đơn, nếu như ta bị mất mạng nơi đây thì...”

Lúc này chiếc soái thuyền ở phía sau đã tiến lại gần hơn. Trên đầu thuyền có bốn thiếu phụ đứng sóng vai nhau, mỗi người vận y phục tím, đầu quấn khăn đỏ, trên tay cầm Nga My kích.

Trên mười chiếc thuyền nhẹ mỗi thuyền có bốn cung thủ, cung tên đang giương lên sẵn sàng xạ kích.

Một thiếu phụ trên soái thuyền lớn tiếng quát:

- Thanh Y Tu La hãy tự xuôi tay chịu trói, nếu không người sẽ bị mất mạng nơi đây, chớ trách bản hội tàn nhẫn.

Dương Ngọc Phượng nói với chàng:

- Đó là tam đại thuyền sư của Vạn Hoa hội, tên họ là Lê Hoa.

Kim Phi Hùng vội bảo:

- Đừng có để ý đến họ...

Lê Hoa lại lớn tiếng bảo:

- Bỏ binh khí xuống thì ta sẽ tha mạng.

Kim Phi Hùng nắm chặt mấy ngọn trúc trong tay, hét vang:

- Người chèo thuyền lại đây.

Lê Hoa ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Bỏ binh khí xuống mau.

Hét xong họ từ từ đưa Nga My kích lên cao.

Lúc hai thuyền còn cách nhau chừng mười trượng, Kim Phi Hùng hăm hăm giận dữ vung mạnh tay, miệng quát lớn:

- Hãy tiếp chiêu.

Véo véo...

Những cành trúc được chàng vận nội công ném đi hàm chứa một sức mạnh kinh hồn, tựa như những mũi dao sắc bén xé gió lao tới.

Lê Hoa vội vàng cúi người xuống tránh né.

Ái da..

Á...

Ba thiếu phụ đứng cạnh lập tức rú lên một tiếng thảm thiết rồi rơi xuống sông chết không kịp ngáp.

Lê Hoa hồn phi phách tán, vội quát lớn:

- Phóng tiễn xạ kích.

Bốn chục nữ cung thủ liền nhắm vào Ô Bằng thuyền đồng loạt buông dây bắn tên. Dương Ngọc Phượng lệ làng vũ lộng trường kiếm che kín thân thể.

Kim Phi Hùng vội vung song chưởng vận công tạo ra cương khí bao bọc khắp thân, khiến cho tên rơi lả tả như lá rụng xuống dưới sông.

Lê Hoa thấy vậy, song thủ vội giơ ngọn Nga My kích hú lên một tiếng, tiếng hú náo động vang vọng hồi lâu chưa dứt.

Tiếng hú vừa nổi lên trên mười chiếc thuyền nhỏ chợt xuất hiện vô số những người ăn vận như bọn thủy quái.

Bỗng nhiên...

Ùm...

Ùm...

Bọn thủy quái nhảy xuống sông mất dạng.

Dương Ngọc Phượng kinh hãi:

- Chết rồi, bọn chúng xuống đáy nước bày trò lộng quỷ rồi.

Kim Phi Hùng thản nhiên:

- Cô nương chớ lo, cứ quan sát kỹ sóng nước mà diệt bọn chúng.

Quả nhiên dưới nước có người, làm cho mặt xao động, bọt khí nổi lên như một nồi nước sôi.

Hai người cứ nhìn theo chỗ bọt nước mà phóng Diệp tu kim châm và trúc phiến xuống.

Từng xác chết cứ lần lượt nổi lên, mặt nước trông thật rợn người.

Hốt nhiên một tiếng động vang lên.

- Rắc...

Ô Bằng thuyền bị chấn động dữ dội, hơi nghiêng nghiêng như muốn lật xuống nước.

Bánh lái phía sau thuyền bị sóng đánh nát vụn.

Thanh Y Tu La và Lạp thủ ngọc quan âm Dương Ngọc Phượng bị nước sông làm ướt đầm khắp người.

Kim Phi Hùng la lớn:

- Hồng rồi.

Hóa ra hai người chỉ chăm chú những tên thủy quái trước mặt mà quên mất phía sau còn có mười chiếc thuyền nhẹ nữa. Phần đuôi của Ô Bằng thuyền tung mạnh lên trời rồi rớt xuống dòng sông.

Kim Phi Hùng thấy tình hình cực kỳ nguy hiểm, vội đề khí lắc vai bay vọt lên không trung cao hơn mười trượng tựa như một con thủy điểu.

Trong lúc cấp bách chàng vẫn không quên Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương mau bám lấy miếng ván thuyền đi.

Nói rồi thân hình chàng hạ lạc xuống nước, trong tay chàng lăm lăm Tu La đoạn kiếm.

Lúc này bọn thủy quái của Hồng Mao cảng vẫn còn đang ra sức đẩy lật thuyền Ô Bằng.

Kim Phi Hùng thấy vậy lửa giận bốc lên dữ dội vô cùng.

Chàng dựa vào dư lực vận thêm công lực bay vọt lên một trượng, đầu hơi cúi xuống, vung Tu La đoạn kiếm quét mạnh xuống mặt sông tựa như một con cuồng long hung mãnh.

Á... Chết rồi !

Úy da...

Những tiếng rú gào thảm thiết vang lên, máu tươi loang ra nhuộm đỏ cả một khúc sông.

Hơn mười tên thủy quái tử mạng, mình một nơi đầu đi một ngã, mấy tên còn lại cực kỳ khiếp sợ, hấp tấp lặn xuống dưới nước mất dạng.

Lúc này chiếc soái thuyền của Lê Hoa thống lãnh mười chiếc thuyền còn lại hò hét vang trời.

Mấy nữ cung thủ lúc đầu đã bỏ cung xuống, trong tay đều lăm lăm một móc câu dài hơn một trượng nhất tề xông tới.

Dương Ngọc Phượng bám vào một miếng ván mượn lực lộn ngược lên khỏi mặt nước, nhắm vào nửa thân thuyền Ô Bằng còn đang nổi trên mặt nước.

Song nước chảy quá mạnh nên nàng trượt chân, hai lần rơi xuống nước.

Mười cái móc câu xúm lại móc vào người nàng, thoáng chốc thân hình nàng bị lôi lên trên soái thuyền của Lê Hoa.

Lê Hoa lạnh lùng cười nói:

- A đầu thối tha kia nên an phận một chút nhé.

Mụ ta vung tay điểm lẹ vào nhuyển huyết của nàng, còn ngọn Nga My kích để ngay trên huyết Trung đình, đoạn lớn tiếng quát nạt Kim Phi Hùng đang mải mê sát hại bọn thủy quái.

- Gã họ Kim kia, nếu như mi không chịu dừng tay thì ta lập tức lấy mạng của a đầu này.

Song cước của Kim Phi Hùng đã đứng trên nửa con thuyền lật, nghe vậy bèn nạt lớn:

- Hừ, mụ dạ xoa này dám cả gan.

Bởi vì chàng phần nộ đến cực điểm, khiến cho nội lực tăng lên gấp bội.

- Tiếp chiêu.

Thanh âm vừa phát ra, thân hình Kim Phi Hùng tựa như con thần ưng bay vọt lên khỏi mặt nước hơn năm trượng.

Lê Hoa không ngờ Kim Phi Hùng có thể huy động thân pháp tuyệt diệu như vậy.
Phụt...

Một tia sáng xanh chớp lên cực kỳ lạnh lẽo.

Lê Hoa không kịp kêu lên một tiếng, chiếc đầu của mục ta đã lìa khỏi thân hình rơi xuống nước.

Lê Hoa vừa mất mạng bọn nữ nhân của Hồng Mao cảng như rấn mất đầu, mười chiếc thuyền lập tức tản ra mỗi chiếc một hướng, kinh hãi bỏ chạy thực mạng.

Kim Phi Hùng đang lúc hứng chí cuồng sát, chàng không chịu dừng tay.

Mấy tiếng gào thê thảm lại vang lên chấn động không trung.

Ba chiếc thuyền nhỏ chạy không thoát liền bị chìm xuống nước, máu loang ra đỏ ngầu trên sông.

Kim Phi Hùng sợ Dương Ngọc Phượng có mệnh hệ nào thì chàng khó yên tâm nên cũng thu kiếm lại, lộn ngược ra sau một trượng nhảy lên trên soái thuyền của Lê Hoa.

Dương Ngọc Phượng ngồi trên đầu thuyền đưa mắt nhìn theo Kim Phi Hùng, bởi vì nhuyển huyết bị điểm nên không sao cử động được.

Kim Phi Hùng đặt chân lên thuyền liền lo lắng hỏi nàng:

- Cô nương có bị sao không ?

Dương Ngọc Phượng đỏ mặt xấu hổ, hạ giọng bảo chàng:

- Chàng hãy giải khai nhuyển huyết cho ta trước đã.

Lúc này những chiếc thuyền nhỏ của Hồng Mao cảng đã biến đi mất dạng không còn thấy đâu nữa.

Chỉ còn lại một chiếc thuyền lớn đang quay cuồng giữa dòng sông.

Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi:

- Cô nương có biết chèo thuyền không ?

Dương Ngọc Phượng lắc đầu:

- Tuy là không biết, nhưng mà dù có biết đi chẳng nữa thì cũng đâu có mái chèo mà chèo thuyền.

Kim Phi Hùng hết sức lo âu, giọng thoáng buồn:

- Như vậy thì làm sao được ? Cô nương nhìn xem.

Phía tả ngạn nước mênh mông trắng xóa, phía hữu ngạn sương khói mịt mờ tầm mắt.

Chiếc thuyền cứ xoay tròn lững lờ trôi theo dòng nước.

Hai người thất vọng đảo mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được đành lặng im bất động.

Kim Phi Hùng phóng tầm mắt nhìn qua bên kia sông ước lượng khoảng cách.

- Dương cô nương à, ước chừng cách khoảng hơn sáu mươi trượng, nàng xem kìa.

Dương Ngọc Phượng nhìn theo rồi lắc đầu thở dài:

- Không có chỗ dừng chân làm tựa thì ta không tài nào thi triển khinh công vượt sang sông được.

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn ra khoảng xa trước mặt rồi bảo:

- Đối với tại hạ thì chuyện đó không khó đâu, nhưng mà mang thêm một người nữa thì thật là không dễ.

- Ô...

Dương Ngọc Phượng vui mừng reo lên, tay chỉ vào giữa sông:

- Xem kìa, một chiếc ngư thuyền đang tới.

Quả nhiên một con thuyền nhỏ tựa như một chiếc lá mỏng manh giữa dòng sông rộng lớn đang từ từ tiến tới.

Lúc nhìn kỹ, chiếc thuyền này di lẹ như tên bay, thoáng chốc chỉ còn cách chiếc thuyền lớn gần năm trượng mà thôi.

Phía đuôi thuyền có một người vận phục y tựa như là từ phương xa tới.

Kim Phi Hùng lẩm bẩm:

- Không phải ngư thuyền đâu, ni cô đâu có đánh cá.

Dương Ngọc Phượng vội đáp:

- Mặc kệ người ta là ai, chỉ cần đưa bọn ta qua bên kia sông là được rồi.

Nói đoạn nàng vẫy tay gọi lớn:

- Nè ! Thuyền gia, chèo lại đây, chèo lại đây nè.

Người trên thuyền không quay đầu lại, nhưng mái chèo bỗng nhiên đổi hướng lướt về phía hai người.

Lúc đến gần mới nghe thấy giọng của ni cô dịu dàng vọng tới:

- A di đà Phật, mời nhị vị thí chủ quá bộ sang thuyền.

Dương Ngọc Phượng và Kim Phi Hùng nhẹ nhàng bay người lên thuyền.

Ni cô chèo thuyền ngồi phía sau nói nhỏ nhẹ:

- Nhị vị muốn qua sông phải không ?

Dương Ngọc Phượng vội đáp:

- Đúng đó, thuyền... thuyền chúng tôi bị nước tràn vô.

Ni cô liền nói ngay:

- Chuyện này không hề liên quan đến người xuất gia nhưng mà nhị vị không nên dịch chuyển thêm nữa, thuyền nhỏ khó cân bằng, mong nhị vị lượng thứ ngồi nơi mũi thuyền nhé.

Nói rồi vị ni cô khua mái chèo nhắm vào bờ đối diện lướt tới.

Kim Phi Hùng ngồi xuống sàn thuyền nhưng không ngừng đưa mắt dò xét ni cô áo đen.

Đỉnh đầu ni cô này đội mũ phượng quan, vận đồ tăng y, ước chừng vào khoảng tam tuần, da mặt trắng trẻo, ngũ quan minh chính, đôi mày cong như vầng trăng, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, đôi má đỏ hồng, hàm răng trắng ngà, khuôn mặt cực kỳ quen thuộc nhưng chàng không nhớ đã gặp ở đâu.

Vị ni cô thấy Kim Phi Hùng nhìn mình không chớp, bất giác đưa tay kéo chiếc mũ che lấp hết nửa khuôn mặt, cúi đầu mãi miết chèo thuyền.

Công phu chèo thuyền của vị ni cô thật là tuyệt thế, con thuyền lao đi vun vút, trong nháy mắt đã đến bờ đối diện.

Ni cô khẽ thốt lên một tiếng:

- Đến rồi.

Đoạn nhẹ nhàng đưa thuyền vào cạnh sát bờ, rồi lên tiếng nói:

- Thứ lỗi cho ta không đưa các vị lên bờ được.

Dương Ngọc Phượng đưa tay rút cây trâm vàng cài trên đầu đưa cho vị ni cô:

- Đa tạ ơn người cứu mạng, xin nhận chút lễ mọn này để tỏ tấm lòng thành.

Không ngờ ni cô áo đen mỉm cười đáp:

- Người xuất gia lấy chuyện từ bi cứu người làm vui, không dám nhận tặng vật, xin cô nương hãy thu hồi.

Kim Phi Hùng cũng nói:

- Chuyện này thì...

Ni cô áo đen liền cắt lời chàng:

- Kim đại hiệp xem ta là người cần kim tiền hay chẳng.

Ni cô nói dứt lời đột nhiên đưa tay hất chiếc mũ phượng quan rơi xuống, để lộ một cái đầu mới cạo trọc cách đây không lâu.

Kim Phi Hùng bỗng giật mình kinh hãi nói:

- Liễu Diệp Thanh, Vạn Hoa hội nhị hội chủ.

Liễu Diệp Thanh điềm nhiên đáp:

- Liễu Diệp Thanh đã chết rồi, hiện tại pháp danh của tiểu nữ là Thanh Đăng.

Thanh Đăng ni cô lại nói tiếp:

- Vạn Hoa hội lúc đầu lấy kiếm pháp bằng hữu làm tông chỉ, không ngờ bị người ta đứng phía sau sai khiến làm cho bản chất thay đổi, khiến cho nó tự tuyệt vong.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Người đứng phía sau phải chăng là Cổ Trường Khanh ?

Thanh Đăng ni cô nói:

- Tội quá, tiểu ni này đã nguyện thoát ly thế tục rời xa bể khổ.

Nói rồi nàng lại đội chiếc mũ phượng quan lên đầu, đoạn cầm mái chèo lên nói với Kim Phi Hùng:

- Thiếu hiệp nên cẩn trọng.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Bây giờ nàng định đi đâu ?

Thanh Đăng ni cô đáp:

- Thiên hạ rộng lớn há chẳng có đất dung thân, tiểu ni có một lời mong nhị vị chớ trách.

Kim Phi Hùng gật đầu đáp:

- Xin người cứ nói.

Thanh Đăng ôn tồn nói:

- Thượng thiên có đức hiếu sinh, Phật gia lấy từ bi làm gốc, nhị vị hành hiệp xin nhớ lấy câu này.

Nói rồi quay thuyền sang hướng khác rẽ nước lao đi, trong phút chốc đã ra xa hơn mười trượng.

Kim Phi Hùng bất giác thở dài:

- Không ngờ trong ma động lại có thiện nhân, quả là sen trắng nở trong bùn nhơ mà chẳng nhiễm mùi tanh hôi.

Dương Ngọc Phượng cảm khái:

- Chân trời góc bể đâu đâu cũng có người tốt, chỉ có chỗ nhiều chỗ ít mà thôi.

Hai người cứ đứng nhìn theo cho đến khi bóng Thanh Đăng ni cô khuất vào chân trời rồi mới quay lại nhắm hướng Xích Phụng Lĩnh đi tới.

o O o

Hồi 21

Huyết Minh Kinh Biến

Trên đường lá phong đỏ rực như lửa, trời đã vào tiết thu, gió thổi mát mẻ khắp nơi, có mang thêm hơi se lạnh cực kỳ dễ chịu.

Một ngôi bài lâu chắn ngang đường vô cùng nguy nga tráng lệ, phía trên có tấm biển khắc ba chữ Xích Phụng Lĩnh vàng chói.

Điều kỳ quái là suốt từ dưới chân núi đến chỗ bài lâu không có một vật ám tiêu, cũng không hề thấy có một bóng người nào. Bất cứ một tổng đàn của bang hội nào trên giang hồ đều không có hiện tượng lạ như vậy.

Trong lòng Kim Phi Hùng hết sức hồ nghi.

Chàng gia tăng cước lực nói với Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương à, lẽ nào người trong Huyết Minh bang đều chết sạch rồi sao ?

Dương Ngọc Phượng đáp:

- Có lẽ đã có người âm thầm giám sát chúng ta.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Không thể như vậy được, có thể trốn khỏi mắt tại hạ chứ không tài nào thoát khỏi tai thính nhạy này đâu.

Hai người vừa đi vừa nói, phút chốc đã đến trước một trang môn nguy nga.

Hai người đều ngây người đứng lặng.

Phía trước trang môn những thi thể nằm ngổn ngang, vết máu vung vẩy khắp nơi, khiến cho người thấy phải vội nhắm mắt lại.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo:

- Quả nhiên đều chết sạch hết rồi, đúng như lời tại hạ đoán trước.

Dương Ngọc Phượng nhảy vọt vào trong cánh cửa chính rồi nói:

- Chúng ta đi vào thử xem.

Từ tiền viện đi vào cho đến hậu viện đều lặng im, không hề có tiếng động, những xác chết nằm ngang dọc, khắp nơi đều là người của Huyết Minh bang.

Vừa nhìn qua cảnh tượng đã biết Huyết Minh bang đêm nay bị người ta tàn sát đẫm máu.

Cuộc tàn sát dường như mới xảy cách đây không lâu, vết máu trên xác chết chảy ra còn đỏ tươi, có vết vẫn còn chưa khô.

Kim Phi Hùng đặc biệt lưu tâm đến Phi thoa diêm la Đối Đức Thắng mà Lục phục nhân mô tả, y thường dùng một ngọn tam cổ đầu thoa làm binh khí.

Nhưng mà chàng tìm mãi vẫn không thấy tam cổ đầu thoa để bên xác chết hay nằm trong tay thi thể nào.

Dương Ngọc Phượng lúc này vô cùng thất vọng:

- Chúng ta đi thôi, chuyện Huyết Minh bang coi như đã xong.
- Bằng hữu của Huyết Minh bang chưa tuyệt tử hết đâu.

Bỗng nhiên một thanh âm từ phía sau tòa giả sơn nơi hậu viện truyền tới.

Thanh âm vừa dứt, một quái nhân lù lù xuất hiện.

Quái nhân này đầu tóc rối bù, mặt mày dơ bẩn, mình khoác một chiếc áo ngũ sắc do hàng trăm miếng gấm đủ loại kết thành, nách kẹp một hồ lô màu vàng, hạ thân là chiếc quần rách te tua, chân kéo lê đôi hài há mồm.

Cái bụng bự của quái nhân này hết sức lạ lùng, tựa như một thai phụ sắp sinh nở, bước đi của quái nhân khiến cho cái bụng lắc lư trông thật tức cười.

Kim Phi Hùng cau mày hỏi:

- Người là quái vật phương nào vậy ?

Quái nhân nghe vậy liền nhếch miệng nửa cười nửa mỉa, miệng phát ra âm thanh trầm đục:

- Hừ, người không nhận ra ta ư, vậy mà cũng đòi làm anh hùng hảo hán nữa.

Kim Phi Hùng nhìn thấy bộ dạng khùng khùng điên điên của lão quái, bất giác lớn tiếng nạt:

- Đừng bày trò quỷ mị trước mặt ta nữa.

Quái nhân nổi giận:

- Tiểu tử kia, bộ người mù hay sao ?

Nói đoạn lão vỗ vỗ vào cái hồ lô kẹp bên nách rồi đưa lên miệng tu một hơi rượu, rồi cười hề hề bảo chàng:

- Tuy không nhận ra ta thì cũng phải nhận ra vật pháp bảo này chứ.

Dương Ngọc Phượng chợt kêu lên:

- Người là Tửu hồ lô Mai Cửu Kỳ.

- Ha ha ha...

Quái nhân ngửa mặt lên trời cất tiếng cười cuồng ngạo hồi lâu không dứt.

Lão chợt thu tiếng cười, giọng có vẻ tức giận nói với Kim Phi Hùng:

- Ngay cả tiểu hài nhi này cũng biết đến đại danh của ta. Lẽ nào người đã hai mươi tuổi mà không nhận ra bốn bang chủ hay sao ?

Kim Phi Hùng cất tiếng cười khinh mạn, lên giọng châm chọc:

- Hóa ra là cái lão phạm thượng, sát hại sư môn, cướp ngôi bang chủ Cái Bang. Tửu quỷ Mai lão cửu, hừ thôi quá.

Vẻ mặt chàng vừa lạnh lùng vừa khinh bỉ quái nhân đứng trước mặt, không biết nể nang đến cao niên của lão.

Bởi vì trong đại hội khất cái đại bang năm năm về trước tại thành Lạc Dương xảy ra một biến cố lớn lao.

Lão bang chủ Nhất tự kiếm đột ngột qua đời một đêm trước khi mở đại hội.

Điều khiến cho người ta cực kỳ khó hiểu là Nhất tự kiếm trước khi chết đã lưu lại di mệnh truyền lại chức bang chủ Cái Bang cho Tửu hồ lô Mai Cửu Kỳ.

Khiến cho bang chúng và võ lâm các phái không phục, Mai Cửu Kỳ tuy cũng có chút danh tiếng trong võ lâm, song lại chuyên môn giao du với các nhân vật hắc đạo, nội điều này cũng đã đủ vi phạm bang quy, coi thường luật lệ của Cái Bang từ bao năm nay.

Vả lại năm năm về trước, lúc đó Mai Cửu Kỳ chỉ là một tam đại nội đệ tử, đứng hàng thứ ba trong Cái Bang, nên võ công làm sao vượt qua được đệ nhị Cái Bang bát đại môn đồ để mà nhận chức Cái Bang bang chủ.

Khi tin tức về cái chết của Nhất tự kiếm lão bang chủ truyền ra bên ngoài cùng với miếng vải có di mệnh của người đã khiến cho đệ tử Cái Bang ngơ ngác, và cảm thấy nghi ngờ bội phần. Cùng lúc đó các nhân vật trong giới hắc đạo lũ lượt kéo đến

Cái Bang, ngoài mặt là để chúc mừng tân bang chủ, bên trong ngầm yểm trợ và ủng hộ Mai Cửu Kỳ tiếp nhận chức bang chủ. Trước tình hình này tám người trong Cái Bang đệ nhị bát đại môn đồ đành phải khuất phục, tuân theo di lệnh của lão bang chủ Nhất tự kiếm.

Điều làm cho đệ tử Cái Bang càng ngỡ vực không phục tân bang chủ là do lúc tắm liệm thi thể của lão bang chủ Nhất tự kiếm, thất khiếu của xác chết rỉ ra máu bầm đen, khiến cho bang chúng cảm thấy cái chết của lão bang chủ có điều mờ ám.

Nhưng mà Mai Cửu Kỳ một mực cho rằng đó là hiện tượng hồi công tán khí mà thôi.

Ba tháng sau khi Mai Cửu Kỳ tiếp nhận chức bang chủ Cái Bang, nội bộ trong bang xảy ra những chuyện kinh thiên động địa.

Tám người trong đệ nhị Cái Bang bát đại môn đồ chỉ trong vòng nửa năm đều bị thất tung rồi chết một cách bí mật.

Dương nhiên đây là chuyện đại sự của Cái Bang, Mai Cửu Kỳ đã tiếp nhận chức bang chủ, tất nhiên phải ra sức truy tầm thủ phạm.

Nhưng mà Mai Cửu Kỳ không hề quan tâm đến chuyện đó mà lại đi giao du với các bang phái hắc đạo trong giang hồ càng thân tình hơn.

Do đó mà danh tiếng của Cái Bang ngày càng giảm sút trong võ lâm Trung Nguyên.

Cho nên Kim Phi Hùng mới tỏ ra khinh bỉ Mai Cửu Kỳ như vậy.

Tửu hồ lô Mai Cửu Kỳ nghe vậy bất giác lộ khí quát lớn:

- Tiểu tử chết tiệt kia, người nói cái gì hả ?

Kim Phi Hùng cười chế giễu:

- Ta nói là cái đồ sát... sư... phạm... thượng.

Chàng gần từng tiếng, mỗi thanh âm phát ra tựa như một mũi dùi đâm thẳng vào tim lão.

Mai Cửu Kỳ nheo nheo mắt, giọng đầy sát khí:

- Hừ, cái đồ tiểu quỷ thói tha, người dựa đâu mà dám ăn nói hồ đồ như vậy ?

Kim Phi Hùng không hề lưu tâm đến cử chỉ thái độ của lão, chàng lạnh lùng cất tiếng:

- Lẽ nào những lời ta nói đều là giả dối ?

Mai Cửu Kỳ hỏi lại:

- Người có chứng cứ gì mà nói như vậy ?

- Chứng cứ hả ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp:

- Bởi vì đó chỉ là chuyện nội bộ trong môn phái của người, ta đây hà tất phải đi kiểm chứng cứ.

Mai Cửu Kỳ thịnh nộ:

- Không có chứng cứ thì hôm nay bốn bang chủ sẽ không tha cho người đâu.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo:

- Người kết giao với cái lũ bại hoại hạ sát bát đại trưởng lão chính là chứng cứ đó, chỉ vì ta không muốn xen vào chuyện của môn phái bang hội của người thôi. Hừ...

Mai Cửu Kỳ chợt biến sắc, nổi cơn thịnh nộ hét vang:

- Người thử xen vào coi có được không ?

Kim Phi Hùng bị lão chọc giận, lập tức nộ khí quất lớn:

- Câm mồm !

Tiếng quát kinh hồn vang lên tựa như tiếng sấm động.

Chàng bước tới chỉ vào mặt Mai Cửu Kỳ nạt nộ:

- Cái Bang lúc được Nhất tự kiểm chấp chức chủ môn, danh tiếng ngang hàng với Cửu đại môn phái, bao trùm khắp võ lâm Trung Nguyên. Không ngờ lại bị cái đồ bại hoại như người hủy hoại địa vị, Cái Bang hiện nay trên giang hồ ra sao, người nói xem ?

Giọng chàng cực kỳ trang nghiêm, thần uy phát ra khiến cho người ta bất giác phải run sợ.

Tửu hồ lô Mai Cửu Kỳ hết sức bức tức, liền cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu bối nông cuồng, người thuộc môn phái nào ?

Kim Phi Hùng lạnh băng:

- Cái thứ bại hoại như người không đáng mặt hỏi ta câu đó.

Dương Ngọc Phượng đứng một bên liền mỉm cười nói chen vào:

- Hừ, cái này thì đáng xấu hổ quá, đường đường là một lão hóa tử suốt mấy chục năm mà lại không biết đến Thanh Y Tu La thì còn xứng đáng là bang chủ cái quái gì.

Mai Cửu Kỳ chợt rúng động, giọng bán tín bán nghi:

- Người chính là Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng, một trong Tứ đại ma tôn đã dám đấu chưởng với lạt ma của Thiên Long tự ?

Kim Phi Hùng thản nhiên đáp:

- Không sai !

Trên khuôn mặt dơ bẩn của Mai Cửu Kỳ chợt nở nụ cười:

- Thật là sơ suất, người trong nhà mà không nhận ra nhau, đắc tội, đắc tội.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Chớ bày trò kết thân giao tình.

Mai Cửu Kỳ cười híp mắt:

- Không, không phải. Dù thân thì không thân, song cũng là đồng hương. Người từ Trung Châu đến, ta xuất tự Lạc Dương mà.

Nói rồi lão cười hề hề, lắc lư cái bụng bự bước tới.

Kim Phi Hùng tuy trong lòng tức giận, mặt lộ vẻ không vui, nhưng thấy bộ dạng tức cười của lão nên không phát tác cơn giận xuống tay hạ thủ.

Bởi vậy chàng quay lại bảo Dương Ngọc Phượng:

- Chúng ta đi thôi.

Mai Cửu Kỳ ngăn người ngạc nhiên:

- Kim đại hiệp đi ngay bây giờ sao ?

Kim Phi Hùng bực bội nói:

- Làm sao hả ? Cái Bang các người sắp mở đại hội nữa sao ? Kim mỗ chẳng ham ba cái đồ dơ bẩn của người đâu.

Mai Cửu Kỳ đỏ mặt cười khổ:

- Kim đại hiệp à ! Đây chỉ là lời giang hồ truyền ngôn mà thôi, Kim đại hiệp chớ lấy đó để đùa cợt mà lão hóa tử này phải đắc tội với tiền nhân.

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng:

- Người đã dám làm thì còn sợ gì lời đàm tiếu nữa.

Nói đoạn, chàng quay mình bước xuống mấy bậc tam cấp đi ra ngoài cửa.

Ai ngờ Mai Cửu Kỳ vẫn bám theo sau:

- Kim đại hiệp à, lão hóa tử có lời này không biết có nên nói ra hay không ?

Vẻ mặt lão lộ ra vẻ gian xảo, cười hì hì ra chiều bí mật.

Kim Phi Hùng chợt dừng lại:

- Có gì thì nói lên, hà tất phải bày trò hóa dạng.

Mai Cửu Kỳ nói:

- Chuyện của Cái Bang truyền ngôn không đúng, nhưng mong Kim đại hiệp đừng nên nhắc lại chuyện này trước mặt người khác.

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Nếu muốn người ta không biết thì đừng có làm.

Không ngờ Mai Cửu Kỳ cũng cất tiếng cười lạnh lùng:

- Kim đại hiệp, lão hóa tử thỉnh cầu điều này là có điều kiện đó.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Điều kiện ? Điều kiện gì ?

Mai Cửu Kỳ cười âm hiểm:

- Hắc hắc... Huyết Minh bang tuy không phải là danh môn chính phái, nhưng cũng được coi là một trong những bang hội lớn nhất trong giang hồ nằm ngoài Cửu đại môn phái, nên có liên minh với các cao thủ khác trong giang hồ đó.

Kim Phi Hùng quát lớn:

- Người nói như vậy là có ý gì ?

Mai Cửu Kỳ đưa mắt liếc nhìn các thi thể đầm máu đang nằm la liệt dưới đất, đoạn hạ giọng nói:

- Chuyện hôm nay của nhị vị, lão hóa tử đây cũng sẽ không truyền ngôn ra giang hồ.

Kim Phi Hùng bất giác nổi giận:

- Người cho rằng ta gây ra vụ thảm tử Huyết Minh bang hôm nay sao ?

Mai Cửu Kỳ cười lạt, chậm rãi lên tiếng:

- Không phải người mà là nhị vị.

Kim Phi Hùng càng thêm tức giận:

- Ai nói ta với vị cô nương này, chẳng lẽ chính mắt người trông thấy.

Kim Phi Hùng không hề sợ Mai Cửu Kỳ vu khống, chàng cũng không ngần sợ Huyết Minh bang báo thù. Song chàng chỉ sợ chuyện này sẽ liên lụy đến Dương Ngọc Phượng. Mai lão hóa tử nói đúng, Huyết Minh bang thuộc trong hắc đạo, một khi tin tức này truyền ra giang hồ chàng cũng khó mà biện bạch để phủ nhận điều này được.

Mai Cửu Kỳ thấy vậy bèn cho rằng chàng đã sợ hại đến uy danh, bèn đắc ý nói:

- Lão hóa tử này rất trọng chữ tín.

Kim Phi Hùng hai mắt đỏ ngầu, tức khí gầm lên:

- Ta cảnh cáo người, Mai Cửu Kỳ, người không được ngậm máu phun người.

Mai Cửu Kỳ đắc ý vô hạn, nói lớn:

- Ý của ta là như vậy đó.

Kim Phi Hùng tức không chịu nổi nữa, bèn gầm vang như sấm:

- Câm mồm !

Nói đoạn chàng vung tay xéo lên, một luồng kinh phong ào tới đập ngay vào cái bụng bự của Mai Cửu Kỳ.

Mai Cửu Kỳ tuy mập ú như heo nhưng thân hình cũng lạnh lẽo vô cùng, lão nhẹ nhàng lắc mình tránh khỏi luồng chưởng phong dữ dội của Kim Phi Hùng, miệng la lớn:

- Kim đại hiệp à ! Chuyện trao đổi công bằng như vậy nếu như không chịu thì thôi, hà tất phải động thủ.

Kim Phi Hùng càng thêm giận dữ, vươn tay xía vào bả vai của Mai Cửu Kỳ.

Mai Cửu Kỳ nạt lớn:

- Ngã nè !

Thân hình Kim Phi Hùng chợt lảo đảo, mặt đỏ gay đứng không vững.

Phịch !

Tửu hồ lô Mai Cửu Kỳ cười hô hố, đoạn lớn tiếng nói:

- Thanh Y Tu La chỉ là đồ hư danh, bất quá chỉ như thế mà thôi...

Nói rồi lão xòe tay chụp vào huyết Mệnh môn của Kim Phi Hùng đang nằm dưới đất.

- Lão quái dừng tay.

Dương Ngọc Phượng thét lên một tiếng, khoa thanh trường kiếm xuất chiêu đánh tới.

Một đạo hàn quang xẹt tới đâm thẳng vào cổ tay Mai Cửu Kỳ. Mai Cửu Kỳ biết không thể nào đỡ thương Kim Phi Hùng được, đành phải vội vàng rút tay về, tả cước lẹ làng vung lên đá nhẹ vào cổ tay cầm kiếm của Dương Ngọc Phượng.

Dương Ngọc Phượng thấy chiêu thức của lão nhanh độc dị thường, song nàng xuất thân cũng thuộc hàng võ lâm thế gia, được giang hồ đặt cho biệt hiệu Lạp thủ ngọc quan âm cũng không phải tầm thường.

Hữu cước của nàng móc lên đá ngược vào tả cước của lão.

Hai người trong lúc cấp bách đều sử dụng tuyệt chiêu, thanh thế mãnh liệt lạ thường.

Bình !

Một tiếng chấn động vang lên, hai bóng người dội ra xa hơn một trượng.

Dương Ngọc Phượng cảm thấy gót chân nhói đau.

Mai Cửu Kỳ cảm thấy tả cước cũng tê buốt, dường như mất hết cảm giác.

Lúc này Kim Phi Hùng nằm dưới đất nguy kịch vô cùng. Dương Ngọc Phượng vừa lo sợ vừa cảm thấy ngạc nhiên.

Trong ý nghĩ của nàng, đừng nói là một mình Mai Cửu Kỳ mà cho dù có trăm Mai Cửu Kỳ cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của Kim Phi Hùng, tại sao mới xuất thủ một chiêu chàng đã bị Mai Cửu Kỳ hét lên một tiếng làm cho chàng ngã nhào xuống đất.

Mai Cửu Kỳ cho dù không phải là nhân vật võ lâm chính phái, nhưng theo Dương Ngọc Phượng biết, lão đâu có bao giờ dùng chất độc. Điều càng khiến cho Dương Ngọc Phượng kinh ngạc hơn nữa là ngay cả vô hình chi độc của Thiên Độc môn chủ cũng không thể nào xâm phạm vào thân thể chàng, nếu như Mai Cửu Kỳ dùng chất độc cũng không tài nào vượt qua chất tuyệt độc của Thiên Độc môn chủ.

Còn chuyện dùng ám khí thì càng khó tin hơn bội phần.

Bản thân Dương Ngọc Phượng cũng là một cao thủ chuyên sử dụng ám khí, nếu như Mai Cửu Kỳ xuất thủ thì ám khí ở đâu ra ?

Trong lúc lo lắng, thân thủ của nàng trở nên lạnh lẽ phi thường, song cước vừa chạm xuống đất đã vọt mình tới lẽ như điện xẹt xông về phía Mai Cửu Kỳ, miệng thét lớn:

- Xú hóa tử, người dùng cái thứ độc môn quái quỷ gì vậy ?

Vừa nói người cùng kiếm hợp lại làm một, hóa thành một đạo hàn quang đâm thẳng vào giữa ngực Mai Cửu Kỳ, thế kiếm cực kỳ dữ dội, hơi lạnh tỏa ra kinh người.

Mai Cửu Kỳ là tam đại bang nội đệ tử của Cái Bang, thân thủ không hề kém Dương Ngọc Phượng.

Lão bỗng cất tiếng cười hí hí, rồi thóa mạ:

- A đầu xú uế kia, hóa ra người là con gái của Dương gia xú bà, như vậy thì bản bang chủ phải dạy cho người một trận.

Nói đoạn, lão rút từ trong ống tay ra một cái ống trúc dài hơn một thước, vung ra tiếp chiêu đối phương.

Vù ! Vù !

Ống trúc múa lên khiến cho gió lộng ù ù bên tai, còn tả thủ vung một miếng trúc bản, hai thứ binh khí ngoại môn này không ngớt vũ lộng oai phong bao phủ bảo vệ quanh người lão.

Dương Ngọc Phượng xuất chiêu mà trong lòng tan nát.

Nàng nghĩ tới lời nói của Thực Nhân ma tôn, nên nghĩ rằng Kim Phi Hùng bị trúng Âm Hàn độc chuồng cho nên quyết định đánh chết Mai Cửu Kỳ, sau đó coi thử thương thế chàng ra sao rồi tìm lương y để trị liệu thương thế.

Bởi vậy cho nên vừa xuất thủ là thi triển Dương gia Nga My thập kiếm.

Tuyệt học của Dương gia quả nhiên lợi hại vô cùng, chiêu thức biến hóa diệu ảo tàn độc vô song, màn kiếm quang dày đặc bao phủ thân hình Mai Cửu Kỳ làm cho lão không sao thoát ra được.

Mai Cửu Kỳ lại dùng một đôi binh khí của liên hóa lạc nên tình thế cực kỳ bất lợi cho lão.

Trường kiếm của Dương Ngọc Phượng không ngừng nhằm vào các yếu huyệt đâm tới, khiến cho lão không tài nào phản chiêu đánh lại mà cứ lo thủ thân thôi.

Hơn nữa thủ pháp của Dương Ngọc Phượng lại cực kỳ liều mạng, hoàn toàn công kích chứ không có thủ thế, mỗi chiêu xuất ra sát khí bốc lên rợn người.

Mai Cửu Kỳ hết sức lo sợ, thầm nghĩ:

“Nếu như mình cố đánh nữa, e rằng cái gã họ Kim kia tỉnh lại, lúc đó muốn thoát thân cũng không được, chi bằng...”.

Nghĩ vậy, lão đột nhiên ngã người ra sau, vung ống trúc quét ngang một vòng, đoạn cầm bầu rượu bên hông tu ngay một ngụm rồi bất ngờ đứng lên phun rượu vào giữa mặt đối phương.

Hơi rượu tỏa ra nồng nặc, một tia hàn quang bắn thẳng vào mặt nàng.

Dương Ngọc Phượng thấy vậy liền lắc người bay ngang qua bên trái hai bước, tránh khỏi tia rượu ghê tởm của lão.

Mai Cửu Kỳ thấy đã hở ra một khoảng trống, bèn cười hì hì nói:

- Bỏn bang chủ đi đây.

Tiếng nói chưa dứt, cái bụng quái dị và thân hình lão đã bay bổng lên không rồi mất dạng sau tòa giả sơn.

Dương Ngọc Phượng đang lo lắng cho Kim Phi Hùng nên cũng không có ý truy đuổi theo lão.

Nàng hấp tấp chạy tới trước mặt Kim Phi Hùng.

Chỉ thấy mặt chàng đỏ rực như lửa, hơi thở nồng nặc mùi rượu tựa như đã uống rượu thay nước.

Dương Ngọc Phượng khẽ nhú mày:

- Kỳ quái thật, vừa rồi cái lão hóa tử hôi hám kia phun ra một hơi rượu, hay là...

Nghĩ ngợi một hồi, nàng vội công Kim Phi Hùng lên lưng, đoạn rời khỏi Xích Phụng Lĩnh.

Ra khỏi Xích Phụng Lĩnh, Dương Ngọc Phượng không đi theo hướng bờ sông mà cứ nhắm hướng núi sâu chạy tới.

Càng lúc đường sơn lộ càng khúc khuỷu khó đi vô cùng.

Dương Ngọc Phượng lưng còng Kim Phi Hùng vượt qua bao nhiêu trở ngại, càng lúc càng cảm thấy mệt.

Tuy mệt vô cùng, mồ hôi đầm áo, hơi thở hỗn hển, song nàng vẫn thi triển khinh công mà không hề dừng lại.

Lúc này trời đã sáng.

Phía trước mặt đột ngột hiện ra một hiệp cốc chỉ đủ cho một người đi vào, bên ngoài miệng cốc có một tấm bảng đề ba chữ “Tiên Viên Hiệp”.

Dương Ngọc Phượng đưa tay quạt những giọt mồ hôi trên trán thở hỗn hển, nghĩ thầm:

- Cuối cùng thì cũng đã đến rồi.

Nói rồi nàng chậm chạp đi vào con đường hẹp dẫn vào cốc. Đi được vài trượng, bỗng nàng la lên kinh ngạc:

- Ủa !

Dương Ngọc Phượng bất giác đứng ngẩn người, hai mắt trố ra ngạc nhiên không biết phải làm sao.

Thì ra trên một thân cây chắn ngang đường trong cốc có một tấm bảng gỗ độ gần một thước, phía trên có viết mấy hàng chữ:

“Bế quan tạ khách, xin quý khách dừng bước.”

Tám chữ này tựa như một cái bánh xe quay lẹ như bay trước mắt Dương Ngọc Phượng.

Nàng cảm thấy trước mắt quay cuồng, đầu nặng như đá.

Nàng trầm ngâm một lát, rồi lẩm bẩm một mình:

- Hừ, có muốn bế quan tạ khách cũng không được.

Nàng nhảy vọt qua thân cây, tiếp tục đi nhanh vào trong hiệp cốc, đi được vài trượng ngửa mặt nhìn lên, chợt thấy một miếng bản gỗ đóng dính trên thân cây có vài chữ đập vào mắt nàng:

“Đây là cấm địa, không được bước vào.”

Dương Ngọc Phượng hơi cau mày, rồi lại thản nhiên vượt qua thân cây, tiếp tục đi tới trước.

Cách chừng hai trượng lại có một tấm bảng trắng, trên có viết chữ đỏ nhìn cực kỳ chói mắt:

“Bước thêm một bước là vào tử địa.”

Dương Ngọc Phượng đứng sững lại đưa mắt nhìn vào tấm bảng trước mặt đó, không biết có nên bước tới nữa hay không. Nàng trầm tư một hồi lâu rồi cắn cúi đi vào trong hiệp cốc.

- Thiệt là to gan !

Một tiếng hét lãnh lút từ trên đỉnh hiệp cốc truyền xuống.

Dương Ngọc Phượng liền thu thân, dừng bước ngẩng mặt nhìn lên.

Một bé gái hai má đỏ hồng như đánh phấn, đôi mắt tròn xoe đang đứng trên vách đá cao hơn ba chục trượng đưa mắt nhìn xuống.

Hai bím tóc dài gần quá vai lắc qua lắc lại trước ngực, mình mặc chiếc áo gấm ngắn màu xanh trông hết sức đáng yêu, khoảng chừng không quá mười tuổi.

Dương Ngọc Phượng lớn tiếng gọi:

- Tiểu muội muội, cố sao đường vào Tiên Viên Hiệp bây giờ tắc trở quá vậy ?

Đứa bé nghịch ngợm đáp:

- Bộ người không nhìn thấy chữ viết trên bảng hay sao ?

Dương Ngọc Phượng lại nói:

- Vậy thì ta cần tìm Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng thì đi đâu ?

Đứa bé vừa nghe liền cười hỏi:

- Hóa ra người kiếm nội tổ ta phải không ?

Dương Ngọc Phượng tỏ vẻ vui mừng hết sức, vội nói:

- Thật là hay quá, nếu như bây giờ muốn tìm Lăng lão nhân gia thì phải đi đường nào hả tiểu muội muội ?

Đứa bé chỉ vào con đường độc đạo nói:

- Trừ con đường đó ra thì không còn đường nào khác nữa, đương nhiên người phải đi con đường đó thôi.

Dương Ngọc Phượng thoáng nhăn mặt cười khổ:

- Nhưng mà con đường đó không được phép đi, hơn nữa lại nguy hiểm quá chừng.

Đứa bé vui vẻ cười nói:

- Hì hì, vậy là nội tổ ta không cho ai vào, ai mà dám đi thì sẽ mất mạng ngay đó.

Dương Ngọc Phượng lo lắng nói:

- Nhưng mà ta kiếm nội tổ tiểu muội có việc cấp bách lắm.

Đứa bé ngây thơ hỏi nàng:

- Người là ai vậy ?

Dương Ngọc Phượng đáp:

- Ta là nghĩa nữ của nội tổ tiểu muội tên là Dương Ngọc Phượng.

Đứa bé nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, rồi nói:

- Tiểu hài nhi là Lăng Nhạ, nếu như vậy người là cô cô của tiểu hài nhi Lăng Nhạ này sao ?

Dương Ngọc Phượng gật đầu đáp:

- Đúng, đúng rồi. Tiểu hài Lăng Nhạ thông minh quá.

Nàng đang mải suy nghĩ tìm cách vào trong Tiên Viên Hiệp cầu cứu Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng trừ khử độc chất cứu mạng Kim Phi Hùng.

Do vậy, nàng cố gắng mỉm cười nói với Lăng Nhạ:

- Tiểu Nhạ thật là khả ái, năm nay mấy tuổi rồi ?

Lăng Nhạ cao hứng đáp lại:

- Chín tuổi rồi, cô cô ơi, đi vào rồi cô cô có đi ra không ?

Dương Ngọc Phượng thoáng bối rối không dám trả lời ngay, bởi vì nàng không hiểu ý câu nói của Lăng Nhạ, bèn hỏi lại:

- Cái gì vậy Lăng Nhạ ?

Lăng Nhạ quả nhiên thật thà nói:

- Nếu như cô cô không đi ra thì Tiểu Nhạ sẽ tìm cách cho cô cô vào đây để chơi đùa chung với Tiểu Nhạ, chứ ở trong đây một mình thật là buồn chết đi được.

Dương Ngọc Phượng mừng rỡ đáp:

- Ta nhất định sẽ chơi chung với Tiểu Nhạ mà.

Lăng Nhạn chồm cái miệng lại phụng phịu nói:

- Nếu như người đi vô rồi lại đi ra thì Tiểu Nhạn không chỉ cách vào trong đây đâu.

Dương Ngọc Phượng vội bảo:

- Cô cô không lừa gạt Tiểu Nhạn đâu, cô cô sẽ chơi chung với Tiểu Nhạn mà.

Lăng Nhạn cao hứng reo lên:

- Cô cô đợi cho Tiểu Nhạn làm nè.

Nói rồi Lăng Nhạn bẻ lấy mấy chục cành cây, mỗi cây dài hơn một thước cầm trên tay, sau đó dùng Bích hồ công bám mình trên vách đá, rồi từ từ bò xuống vách đá cao hơn ba chục trượng, nhẹ nhàng đến trước mặt Dương Ngọc Phượng.

Lăng Nhạn tuy nhỏ tuổi nhưng thân pháp linh hoạt lạ lùng vô cùng, chỉ trong thoáng chốc Tiểu Nhạn đã xuống dưới, mở đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn Dương Ngọc Phượng không chớp, đoạn nói với nàng:

- Cô cô cũng người nặng như vậy thì phải cẩn thận đó nghe.

Nói rồi Tiểu Nhạn bước tới bên vách, tay lấy cây cắm vào khe hở trên vách đá.

Sau đó Tiểu Nhạn nhẹ nhàng như một chiếc lá phóng mình nhảy lên những cây cắm trên vách đá, vừa leo vừa rút cây cắm vào vách đá tiếp tục trèo lên.

Khi còn cách đỉnh năm thước Tiểu Nhạn bay mình lên trên nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Lăng Nhạn lên đến đỉnh rồi liền vẫy tay lớn tiếng gọi:

- Cô cô ơi, lên đây lạ lên, lên đây chơi với Tiểu Nhạn.

Dương Ngọc Phượng thẫn thờ:

“Thiệt là xấu hổ, mình không sao nghĩ ra diệu pháp này.”

Nghĩ vậy nàng vội hít một hơi chân khí, đoạn tung mình lên trên nhánh cây đã cắm sẵn mà lên đến đỉnh núi, miệng không ngớt trầm trồ khen ngợi:

- Nhạn Nhạn thật là ngoan lại thông minh nữa, ai dạy Tiểu Nhạn vậy ?

Lăng Nhạn đắc ý cười đáp:

- Hi hi, nội tổ của Tiểu Nhạn bế quan tạ khách, muốn đi ra ngoài chơi nên Tiểu Nhạn mới nghĩ ra cách này đó.

Dương Ngọc Phượng bèn hỏi:

- Tại sao nội tổ Tiểu Nhạn lại bế quan phong cốc không chịu tiếp khách nữa ?

Lăng Nhạn liền đáp:

- Hôm bữa có một lão quỷ đáng ghét tên... tên là Âm Sơn Thần Ma vào đây kêu gia gia xem bệnh, gia gia không xem thế là lão quỷ đánh với gia gia một trận rồi còn cướp của gia gia một bình thuốc, cho nên gia gia bức tức bế quan phong cốc không chịu tiếp khách nữa.

Dương Ngọc Phượng gật gù:

- Hóa ra là như vậy, đi Tiểu Nhạn, đưa ta đến gặp nội tổ đi.

Lăng Nhạn vui vẻ dẫn Dương Ngọc Phượng ra phía sau vách núi.

Mấy khóm cúc nở hoa vàng rực, một căn nhà nhỏ xinh xắn hiện ra.

Bên một dòng suối nhỏ trong vạt có một lão già vận đồ xám đang ngồi trên một tảng đá, tay cầm một cần trúc dài như đang câu cá.

Lăng Nhạn gọi lớn:

- Gia gia, gia gia.

Lão già hơi quay đầu lại rồi đột nhiên đứng phắt dậy, giọng giận dữ:

- Ai đó ?

Hai luồng nhãn quang chiếu ra nghiêm lạ thường, nhìn thẳng vào Dương Ngọc Phượng:

- Lễ nào người không thấy cái bảng đề bế quan phong cốc của Lăng mỗ hay sao ?

Lăng Nhạn sợ đến tái mặt, miễn cưỡng nói:

- Gia gia, đó là Dương cô cô.

Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng bất giác kinh ngạc, neho mắt nhìn Dương Ngọc Phượng một hồi lâu rồi mới chậm rãi hỏi:

- Dương cô cô ? Người... người là Dương cô nương phải không ?

Dương Ngọc Phượng bồn tẩu suốt ngày, nàng mệt muốn đứt hơi, nên tâm động ý loạn, chỉ mong đến sớm để gặp Lăng Đại Bằng mà quên đi mệt mỏi.

Bây giờ đến được nơi rồi nàng mới cảm thấy lưng đau ê ẩm, toàn thân vô giác.

Nàng vội bỏ Kim Phi Hùng xuống, thở hổn hển nói:

- Nghĩa phụ quên mất Phượng nhi rồi à ?

Lăng Đại Bằng ngửa mặt cười lớn:

- Ha ha ha... Phượng cô nương nay thành người lớn rồi, lão hủ không sao nhận ra nổi, cô nương thật là xinh đẹp ra.

Dương Ngọc Phượng không khỏi bẽn lẽn đáp:

- Nghĩa phụ à, mười năm đã qua rồi còn gì ?

Lăng Đại Bằng đáp:

- Đúng, đúng rồi. Mười năm về trước khi ta đến Vân Sơn hái thuốc, lúc đó người mới có tám tuổi. Cha người hỏi ta nhận người làm nghĩa tử, chỉ chớp mắt mà đã qua mười năm, thời gian quả nhiên lạ vô cùng.

Dương Ngọc Phượng lúc này mới chợt tỉnh, nhớ lại chuyện ngày xưa:

- May mà hôm nay gặp được nghĩa phụ.

Lăng Đại Bằng nói với Lăng Nhạn:

- May mà hôm nay người gặp Phượng cô nương đó, nếu không thì... hừ... chớ trách ta đánh đau đó nghe.

Dương Ngọc Phượng bước tới nói:

- Có đánh thì nghĩa phụ đánh Phượng nhi này nè...

Lăng Đại Bằng vội ngắt lời nàng:

- Chúng ta vào trong phòng rồi hàn huyên sau.

Dương Ngọc Phượng chỉ vào Kim Phi Hùng đang nằm dưới đất:

- Nghĩa phụ à, y... y bị thương rồi.

Lăng Đại Bằng nhíu đôi mày bạc, vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nói:

- Người bị thương không được công vào trong phòng, nằm đó một chút cũng không sao, chúng ta hãy vào trong phòng đàm luận một chút.

Dương Ngọc Phượng lo lắng:

- Nghĩa phụ à, tiểu nữ đã công chàng đi một ngày một đêm rồi đó.

Lăng Đại Bằng nói tiếp:

- Như vậy thì người vừa đói vừa khát rồi đó, thôi hãy vào trong phòng ăn uống trước đã.

Nói rồi lão không buồn đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng mà cứ đi thẳng vào trong nhà.

Dương Ngọc Phượng không nhịn được nữa, liền nói lớn:

- Nghĩa phụ hôm nay làm sao vậy ?

Lăng Đại Bằng đáp:

- Mấy năm nay hả ? Ta già lão rồi.

Dương Ngọc Phượng càng lo hơn:

- Tiểu nữ đâu có hỏi người về điều này đâu.

Lăng Đại Bằng lãnh đạm nói:

- Người hỏi ta về...

Dương Ngọc Phượng không hề quanh co mà nói thẳng vào đề:

- Tiểu nữ đến nhờ nghĩa phụ trị thương.

Nàng chỉ vào Kim Phi Hùng đang nằm im dưới đất, đoạn nói tiếp:

- Chàng bị trúng Âm Hàn chưởng của Thực Nhân ma tôn.

Lăng Đại Bằng vẫn ôn tồn đáp:

- Phượng nhi à, người đến không đúng lúc rồi.

Dương Ngọc Phượng bất giác nhướn mày ngạc nhiên:

- Tại sao vậy ?

Lăng Đại Bằng buông tiếng thở dài:

- Năm ngày trước đây ta đã rửa tay bế quan phong cốc, thể không trị bệnh cho bất cứ ai nữa.

- Nhưng mà...

Dương Ngọc Phượng giận tím mặt nói không lên lời.

Lăng Đại Bằng lại lạnh lùng nói tiếp:

- Cứu người như cứu hỏa, Âm Hàn độc chưởng cực kỳ lợi hại, ta không có ý lưu người lại đây, e rằng để lâu sẽ càng trầm trọng thêm, người hãy mang hấn đi ngay đi.

Dương Ngọc Phượng bất giác giật run người, nàng không ngờ bằng hữu của phụ thân nàng lúc sinh tiền, hơn nữa đã nhận lão làm nghĩa phụ mà lại nhẫn tâm nói như vậy với nàng, bất giác nàng bật khóc nức nở:

- Người... người bảo tiểu nữ phải đi... đi đâu bây giờ ?

Lăng Đại Bằng tựa như cũng hết sức thương cảm, quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào mặt Dương Ngọc Phượng, hạ giọng nói:

- Người có thể đi kiếm Thiên Sơn y sư, lão đó có thể...

Dương Ngọc Phượng quì sụp xuống đất, vừa khóc vừa nói:

- Nghĩa phụ, Thiên Sơn cách đây năm ngày đường, mà Âm Hàn độc chưởng nội trong ba ngày sẽ phát tác, nghĩa phụ, người... người cứu y đi.

Giọng Lăng Đại Bằng vẫn cố chấp:

- Không được.

Dương Ngọc Phượng cầu khẩn:

- Nghĩa phụ ơi, thương thế của chàng do tiểu nữ gây ra, hơn nữa chàng là một người tốt mà.

Lăng Đại Bằng gật đầu:

- Y gia đây tâm đã quyết, bất kể hấn là ai cũng mặc kệ.

Lăng Nhạn đứng bên cạnh thấy Dương Ngọc Phượng khóc như mưa, tiếng khóc nghe cực kỳ thê lương, bất giác cũng thở thở nói:

- Gia gia...

Không ngờ Lăng Đại Bằng tức giận thét lớn:

- Câm mồm ! Hài nhi không hiểu chuyện gì cả, chớ nói nhiều.

Dương Ngọc Phượng thấy Lăng Đại Bằng cố chấp như vậy, không khỏi nộ khí công tâm, liền rút kiếm quát vang:

- Ta đã nói hết lời mà lão không nghe, vậy thì chớ trách Dương Ngọc Phượng hạ thủ tàn độc.

Lăng Đại Bằng kinh ngạc:

- Dương cô nương...

Một bóng áo vàng lướt qua lẹ như điện xẹt.

Dương Ngọc Phượng thừa lúc Lăng Đại Bằng không phòng bị lén ra đằng sau lưng Lăng Nhạn đang đứng như trời trồng, một tay nắm lấy cổ áo, một tay nắm chặt thanh trường kiếm sắc bén kề vào sau gáy của Lăng Nhạn, miệng lạnh lùng bảo:

- Tiểu nữ bất đắc dĩ mới phải dùng đến hạ sách này đây.

o O o

Hồi 22

Tu Thử Tiểu Thức

Lăng Nhạ kinh hãi la lên:
- Dương cô cô !

Lăng Đại Bằng biến sắc mặt, hoảng hốt nói:

- Ngọc Phượng, người làm gì thế ?

Dương Ngọc Phượng nghiêng răng đáp:

- Ta muốn lão trị độc cho người bị thương.

Nói đoạn, nàng hạ giọng thì thầm với Lăng Nhạ:

- Nhạ Nhạ, cô cô thương người lắm, cô cô chỉ...

Lăng Nhạ vừa khóc vừa la lên:

- Gia gia, gia gia...

Lăng Đại Bằng lắc đầu buồn bã nói:

- Phượng nhi, người cưỡng bức ta thế nào cũng được, nhưng mà hãy buông tha cho Tiểu Nhạ.

Dương Ngọc Phượng cũng rơi lệ nói nhỏ:

- Chỉ cần nghĩa phụ đáp ứng việc trị thương giải độc cho chàng thì tiểu nữ có chết cũng cam tâm, lát nữa người muốn xử tội ra sao, tiểu nữ quyết không bao giờ oán trách.

Lăng Đại Bằng trầm giọng:

- Ngọc Phượng, thủ đoạn của người thật...

Dương Ngọc Phượng vội lên tiếng:

- Sau khi trị xong, muốn giết hay mổ bụng phanh thây thì tùy nghĩa phụ định đoạt.

Hai mắt Lăng Đại Bằng cũng ứa lệ, hồi lâu lão mới thở dài nói:

- Người bỏ Lăng Nhạ ra đi.

Dương Ngọc Phượng chợt mỉm cười mà hai mắt nàng vẫn đầm lệ:

- Người đáp ứng trị thương cho chàng rồi sao ?

Lăng Đại Bằng trong lòng bi phần mà không sao thốt ra lời, lão không để ý đến lời Dương Ngọc Phượng nói mà chỉ ngửa mặt nhìn đăm đăm vào những đám mây trắng bay lơ lửng trên không trung, lẩm bẩm nói một mình:

- Ngờ đâu chỉ vì một chuyện này mà lại bị người ta áp chế. Lão hủ quả đến lúc mặt vận rồi.

Giọng nói nghe náo nề, bi ai vô cùng.

Dương Ngọc Phượng vội nói:

- Tiểu nữ tội thật đáng chết.

Nói xong, nàng quăng trường kiếm trên tay ra xa một trượng, đoạn giơ tay ôm lấy Lăng Nhạn, đôi mắt nàng nhòa lệ:

- Nhạn Nhạn à ! Cô cô tội thật đáng chết, lần đầu mới gặp mà... mà đã làm cho Nhạn Nhạn sợ...

Lăng Đại Bằng trầm giọng bảo:

- Đừng nói nữa.

Đoạn lão cúi xuống nhặt thanh trường kiếm của Dương Ngọc Phượng, cầm bên tay phải rồi lớn tiếng nói:

- Lúc trước ta đã thề độc, nếu như trị thương cho bất cứ kẻ nào thì bản nhân phải tự đoạn một cánh tay, hôm nay thì lời thề coi như đã ứng nghiệm.

Tiếp đó.

Phụt !

Cánh tay trái của lão đã bị chém đứt ra rơi xuống đất, máu tuôn ra xối xả.

- Á ! Trời ơi nghĩa phụ !

- Gia gia !

Hai tiếng la kinh hãi vang lên, Lăng Nhạn thoát ra khỏi vòng tay của Dương Ngọc Phượng lao tới ôm lấy Lăng Đại Bằng khóc rống lên:

- Gia gia, cánh tay của người, cánh tay của người...

Dương Ngọc Phượng cũng hấp tấp chạy đến ôm lấy cánh tay bị đứt, đoạn khóc lớn tiếng:

- Nghĩa phụ, vì tiểu nữ mà người phải...

Lăng Đại Bằng xua tay nói:

- Được rồi, được rồi.

Lão đi đến bên Kim Phi Hùng rồi nói với nàng:

- Hãy xem thương thế của hấn trước đã.

Lúc này máu nơi vết thương cánh tay của lão đã ngừng chảy, mặt lão vẫn không biến sắc, cố gắng nhin đau ngời xỏm xuống đất, lấy ba ngón tay bắt mạch Kim Phi Hùng.

Bỗng nhiên mặt lão hiện ra vẻ u ám dị thường.

Dương Ngọc Phượng cực kỳ lo lắng cho Kim Phi Hùng, hai mắt chăm chú nhìn từng cử động của Cửu chỉ thần y Lăng Đại Bằng.

Hốt nhiên Lăng Đại Bằng buông tay Kim Phi Hùng ra, lùi ra sau một trượng, mặt vô cùng giận dữ, chỉ vào Dương Ngọc Phượng nạt lớn:

- Con a đầu kia, người tính bày trò quỷ mị gì đây ?

Dương Ngọc Phượng thất kinh la lớn:

- Nghĩa phụ, chẳng lẽ chàng bị đoạn mạch tán khí rồi sao ?

Lăng Đại Bằng giận run người chỉ vào Kim Phi Hùng rồi bảo:

- Người lôi thằng túy quỷ này từ xó kẹt nào tới đây vậy, định đùa cợt với lão hủ hay sao ?

Dương Ngọc Phượng trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc:

- Túy quỷ ?

Nàng không biết giải thích thế nào. Hơn nữa ba ngón tay của Cửu chỉ thần y nổi tiếng trên giang hồ, có thuật cải lão hoàn đồng, công phu tuyệt diệu mà không ai có thể phủ nhận được, nhưng mà thương thế của Kim Phi Hùng...

Nàng đành ôn tồn nói:

- Nghĩa phụ hãy xem kỹ lại một lần nữa xem.

Lăng Đại Bằng tức khí nói:

- Người coi lão phu là hạng người nào.

Dương Ngọc Phượng vội lắc đầu:

- Không phải, tiểu nữ sợ lão nhân gia bị mất một cánh tay nên nhất thời tâm thần bất định.

Lão lạnh lùng nói:

- Được rồi, Lăng Nhận mang chậu nước lạnh ra đây.

Lăng Nhận vội bưng chậu nước lạnh đến.

Lăng Đại Bằng lại nói tiếp:

- Ta phải làm cho người hoàn toàn phục dã, đến lúc đó để coi người sẽ ăn nói sao với ta.

Nói rồi lão lấy tay gạt nước vào mặt Kim Phi Hùng.

Dương Ngọc Phượng bất giác đứng ngây người kinh ngạc, trố mắt nhìn vào Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng đột nhiên bị một búng nước lạnh vào mặt, lát sau chàng ngồi dậy đưa tay gạt nước trên mặt, đoạn ngơ ngác nhìn quanh tứ phía rồi hỏi:

- Dương cô nương, đây là đâu vậy ? Cái lão Mai Cửu Kỳ đâu rồi ?

Nói rồi chàng bèn đứng dậy tựa như không hề có gì xảy ra, hoàn toàn không có thương thế gì.

Lăng Đại Bằng không để cho Dương Ngọc Phượng kịp thốt nên lời, liền bước đến trước mặt nàng lạnh lùng.

Dương Ngọc Phượng mắt ứa lệ, gật đầu nói:

- Tiểu nữ tuân mệnh, tình nguyện đoạn một tay để hoàn trả cho, chỉ cần chàng không bị thương là mừng rồi.

Nói xong, nàng cúi xuống lượm trường kiếm lên định chém vào cánh tay trái của mình.

Kim Phi Hùng hét vang:

- Khoan đã !

Chàng lệ làng vươn tay ra kẹp cứng mũi kiếm của Dương Ngọc Phượng.

Nhãn quang chàng chiếu ra tia nhìn sáng quắc hỏi Lăng Đại Bằng:

- Tại sao vậy hả ?

Ánh mắt Lăng Đại Bằng chạm phải luồng nhãn quang của Kim Phi Hùng, bất giác làm cho lão thất kinh nghĩ thầm:

“Thiếu niên này có công lực tương đương hơn trăm năm luyện tập, thật là đáng sợ vô cùng.”

Nghĩ vậy lão bèn lên tiếng:

- Người đi hỏi a đầu kia kìa.

Dương Ngọc Phượng vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi mọi sự cho Kim Phi Hùng và Lăng Đại Bằng nghe.

Kim Phi Hùng thoáng ngạc nhiên:

- Điều này thật là quái dị !

Lăng Đại Bằng vừa nghe xong, bèn cười lớn đoạn lên tiếng bảo:

- Các người bị lừa rồi, ngay cả lão phu đây không ngờ cũng mê muội hết sức, thiệt là đáng hổ thẹn cho Cửu chỉ thần y.

Bao nhiêu nộ khí của lão giờ đây đã tiêu tan đi hết, lão chợt hỏi Kim Phi Hùng:

- Các hạ đã giao thủ với Thực Nhân ma tôn, vậy thì phải chăng các hạ là Thanh Y Tu La oai chấn võ lâm ?

Kim Phi Hùng nghe Dương Ngọc Phượng gọi lão là nghĩa phụ, lại biết được lão đã tự hủy một cánh tay để trị thương cho mình, nên chàng cung kính nói:

- Tiền bối có điều chi chỉ giáo ?

Dương Ngọc Phượng thấy vậy liền nói:

- Nghĩa phụ, thương thế của chàng ?

Lăng Đại Bằng khẽ buông tiếng thở dài:

- Thiệt đúng là thiên mệnh địa số, hãy vào trong phòng nói chuyện.

Đúng là thần y danh tiếng, lão tựa như quên vết thương đau nhức nơi cánh tay.

Dương Ngọc Phượng đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng:

- Bây giờ xuất sơn không kịp nữa rồi, chúng ta hãy đi vào trong phòng nghỉ ngơi.

Lăng Đại Bằng vừa làm cơm vừa nói:

- Các người chắc cũng đói rồi, để ta làm cơm xong chúng ta vừa ăn vừa đàm luận.

Trong phút chốc bữa ăn đã dọn lên, một bát canh rau, đĩa thịt rừng và nồi cơm nghi ngút bốc khói.

Kim Phi Hùng vừa ăn vừa nói:

- Không hiểu tại sao văn bối lại trúng phải mê tửu của Mai Cửu Kỳ vậy chứ ?

Lăng Đại Bằng cười đáp:

- Ba ngón tay phải của lão phu không khi nào lầm được. Trong đàn điền của Mai lão cửu ít nhất cũng có hơn trăm cân rượu tinh chế, lúc đến gần người lão phun rượu vào thất khiếu của người.

Kim Phi Hùng ngẩn người hỏi lại:

- Văn bối đâu hề có cảm giác.

Lăng Đại Bằng nói:

- Đương nhiên Mai lão cửu không vận khí, cho nên đâu hề có kinh lực phát ra, vả lại lúc người đề khí vận công, tự nhiên sẽ hít hơi đó vào mà đâu hề phát giác ra được.

Kim Phi Hùng bất giác lớn tiếng cười bảo:

- Ha ha, thật là khéo ghê đó !

Dương Ngọc Phượng bất giác trợn mắt nói lớn:

- Còn cười nữa hay sao ? Làm người ta sợ mất hồn, hại nghĩa phụ ta phải mất một...

Lăng Đại Bằng vội ngắt lời:

- Không thể trách y được. Nghe cái tên Thực Nhân ma tôn nói thì ai mà không sợ hãi, huống hồ là Phượng nhi... Ha ha ha...

Lão vừa cười vừa đưa mắt nhìn Dương Ngọc Phượng.

Dương Ngọc Phượng đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên.

Lăng Nhạn ngây thơ hỏi:

- Mặt Dương cô cô sao mà đỏ quá chừng.

Kim Phi Hùng dường như cũng đã hiểu, chàng hồi tưởng lại việc Dương Ngọc Phượng công chàng chạy suốt ngày đêm, lại khiến cho nghĩa phụ của nàng, Lăng Đại Bằng, phải tự hủy một cánh tay của lão.

Ân tình lớn lao như vậy, chàng không biết báo đáp sao cho phải.

Bất giác chàng ôn tồn nói:

- Tuy chỉ là việc ngẫu nhiên trùng hợp mà thôi, nhưng tiền bối vì vậy mà phải hủy mất một tay, tại hạ thiệt không biết báo đáp sao cho phải lễ.

Lăng Đại Bằng xua tay nói:

- Lão hủ đã già rồi, dù có bị mất đi cánh tay trái cũng chẳng quan hệ gì, chỉ cần Kim đại hiệp có lòng lo lắng tiểu tôn nữ Nhạn nhi là lão hủ yên tâm rồi.

Lăng Nhạn cười hì hì:

- Thúc thúc phải ra ngoài chơi với Tiểu Nhạn này rồi.

Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt.

Bởi vì từ trước đến giờ chưa có ai gọi chàng bằng thúc thúc, chàng muốn tặng cho Tiểu Nhạn vật gì làm lễ ra mắt nhận chức thúc thúc, nhưng sờ vào người chẳng có vật chi cả đành phải ừ lên một tiếng.

Lúc này Lăng Đại Bằng đột nhiên hỏi chàng:

- Ta có một việc này còn chưa hiểu, mong Kim đại hiệp giải thích.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Xin tiền bối cứ chỉ giáo !

- Âm Hàn độc chưởng của Thực Nhân ma tôn là chưởng pháp tàn độc trên giang hồ, Kim đại hiệp đối chưởng với lão mà sao người vẫn bình yên vô sự ?

Kim Phi Hùng nghe lão hỏi bèn trầm ngâm một lát, rồi thuận tay lấy từ trong người ra một hạt châu sáng lấp lánh để lên bàn.

Đột nhiên ánh đèn trở nên vô sắc, ánh trăng cũng ảm đạm thê lương.

Lăng Đại Bằng giật mình la lên thất thanh:

- Mật Đà Thần Châu !

Dương Ngọc Phượng cũng bất ngờ trợn mắt kinh ngạc:

- Thì ra người dùng vật này để hộ thân.

Lăng Nhạn vỗ tay reo lên thích thú:

- Hì hì, cái hột châu này thật là đẹp ghê.

Kim Phi Hùng thuận tay cầm Mật Đà Thần Châu đưa tới trước mặt Lăng Nhạn:

- Vậy thì thúc thúc cho Tiểu Nhạn mượn vật này trong sáu tháng đó.

Lăng Đại Bằng vội cản lại:

- Đâu có làm như vậy được.

Nhưng mà Lăng Nhạn ngây thơ, liền đưa tay ra tiếp nhận, đoạn phụng phịu nói:

- Thúc thúc cho hài nhi mượn mà.

Kim Phi Hùng bật cười:

- Tại hạ được hạt châu này không ai được biết cả, đây là lần đầu tiên tại hạ đưa nó ra công khai.

Lăng Đại Bằng chột nghiêm mặt bảo:

- Nhạn nhi làm sao có thể nhận vật quý vô giá như vậy ?

Kim Phi Hùng cất tiếng cười sảng khoái:

- Chỉ vì hạt châu này mang quá nhiều sát khí liên lụy đến bao người, nên tại hạ mới nói cho Tiểu Nhạn mượn mà thôi, chứ không dám tặng cho luôn, chẳng phải tại hạ hẹp hòi gì đâu, mà không muốn cho Tiểu Nhạn bị liên lụy đến thân.

Dương Ngọc Phượng chột nói:

- Nghe lời giảng hồ truyền ngôn Mật Đà Thần Châu có thể trừ bách độc, lại có thể giúp người luyện võ gia tăng công lực.

Kim Phi Hùng cất tiếng:

- Tại hạ không bị Thực Nhân ma tôn đả thương là nhờ thần lực của hạt châu này, nên muốn cho Tiểu Nhạn mượn, mong rằng Tiểu Nhạn có thể tăng tiến về công lực, sớm xuất đạo trừ hại cho võ lâm.

Nói rồi, chàng đặt bát xuống bàn, rồi nói tiếp:

- Đa tạ Dương cô nương đã trợ thủ, ngày sau sẽ trùng phùng, giờ tại hạ cáo từ.

Dương Ngọc Phượng lo lắng:

- Chàng muốn đi một mình để ta ở lại đây sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Nơi này u tịch hiểm có, chính là chỗ thích hợp để luyện công, lại có tiền bối bên cạnh nên ta yên tâm rồi.

Dương Ngọc Phượng bặm môi nói nhỏ:

- Chàng sợ ta chưa đủ công lực, sẽ liên lụy đến mình phải không ?

Kim Phi Hùng chỉ vào Lăng Nhạ:

- Không phải, ý của tại hạ muốn cô nương lưu lại đây để chỉ điểm cho Tiểu Nhạ lợi dụng Mật Đà Thần Châu để tăng tiến công lực.

Dương Ngọc Phượng nghe vậy bèn lên tiếng hỏi:

- Vậy thì sau này ta muốn gặp lại chàng thì tìm ở đâu ?

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Tại hạ đã là một tội nhân của giang hồ, dù có đi đến góc bể chân trời nào thì người ta cũng đều biết, cô nương bất tất phải bận tâm.

Lăng Nhạ vội cười hì hì nói:

- Cô cô à, để cho thúc thúc đi đi, mấy ngày nữa Tiểu Nhạ và cô cô đi kiếm thúc thúc cũng được mà.

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Tiểu Nhạ nói đúng đó.

Nói xong chàng quay sang phía Lăng Đại Bằng, đoạn vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ xin cáo từ tiên bối.

Lăng Đại Bằng biết không thể giữ chàng lại được, đành nói:

- Lão phu không muốn miễn cưỡng lưu đại hiệp, mong đại hiệp hãy thận trọng.

Kim Phi Hùng hạ giọng nói với Dương Ngọc Phượng:

- Dương cô nương, tại hạ đi chuyến này tất phải ác đấu với Thần Long lạt ma của Thiên Long tự, nên không muốn liên lụy đến nàng, cô nương hãy bảo trọng.

Nói rồi chàng thi triển khinh công, trong nháy mắt đã mất hút phía ngoài sơn cốc.

*

* *

Ba ngày sau Kim Phi Hùng đã về tới Kim Lăng.

Chàng vừa đặt chân vào trong thành đã cảm thấy không khí cực kỳ khẩn trương.

Trong thành lại có nhiều nhân vật lạ mặt xuất hiện, trong các trà lầu, tửu quán đều có những nhân vật giang hồ, không khí có phần náo nhiệt hơn lúc trước.

Lần này không lọt qua khỏi nhãn quang tinh tường của Kim Phi Hùng, chàng trầm nghĩ:

“Hừ, nơi này chắc có lẽ sẽ xảy ra một trận ác đấu chấn động võ lâm rồi đây.”

Chàng vừa đi vừa miên man suy nghĩ, thoáng chốc đã trở về khách điểm.

Tên tiểu nhị đứng ngoài cửa điểm nghênh tiếp khách, thấy chàng vội nói:

- Kim công tử à, mấy bữa nay có nhiều người đến kiếm công tử lắm đó.

Kim Phi Hùng ứng tiếng:

- Vậy à.

Rồi chàng đi vào phòng mình.

Phía ngoài cửa có một bóng người đột ngột lướt vô.

Người này chính là Vương Thái Vân, ái nữ của Âm dương thủ Vương Thiên Trạch.

Mặt nàng bịt một miếng lụa đen, thái độ cực kỳ khẩn trương:

- Kim huynh đã về rồi à ?

Kim Phi Hùng đang muốn biết tình hình ở Kim Lăng trong lúc chàng đến Xích Phụng Lĩnh, nên vội cười nói:

- Mời Vương cô nương ngồi.

Vương Thái Vân không ngồi mà hấp tấp nói:

- Ngoại trừ Thiên Long tự ra còn có tam bang đến kiếm Kim huynh nữa đó.

Kim Phi Hùng trầm giọng hỏi:

- Tam bang nào vậy ?

Vương Thái Vân khẽ liếc nhìn ra ngoài cửa, rồi hạ giọng nói:

- Phong Lôi bang chủ Lệ Ngọc, chưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Năng đại sư.

Đột nhiên có tiếng người khác nói:

- Còn có bảo mẫu của lệnh muội là Kiều tam cô lão bà bà nữa.

Tiếng Cốc Chi Dương từ ngoài cửa vang lên, rồi một bóng người bay xẹt vào trong nhà.

Kim Phi Hùng không hề để tâm đến tam bang mà Vương Thái Vân vừa nói, nhưng khi vừa nghe Cốc Chi Dương nhắc đến Kim Ngân Thi, chàng bỗng chăm chú lắng nghe.

Bởi vì trên thế gian này chỉ còn Kim Ngân Thi là người thân duy nhất của chàng mà thôi.

Bởi vậy chàng vội hỏi:

- Kiêu tam cô, bảo mẫu của muội muội ta ư ?

Vương Thái Vân gật đầu:

- Người này võ công không phải tầm thường.

Cốc Chi Dương cười bảo:

- Ngay cả tại hạ thường tự phụ võ công của mình cao cường, nhưng e rằng cũng không phải là đối thủ của người đó đâu.

Vương Thái Vân lại nói tiếp:

- Ngộ Năng đại sư đến tìm Kim huynh có thể liên quan đến cái chết của Tần Lĩnh tam quỉ.

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Vương cô nương, cái chết của Tần Lĩnh tam quỉ không hề liên can tới tại hạ, mà chuyện này lại liên quan đến nàng.

Cốc Chi Dương nghe vậy bất giác cũng cười bảo:

- Kim huynh nói đúng đó, chuyện này có liên quan không nhỏ đến nàng, không nhỏ đâu.

Vương Thái Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao nhị vị lại nói như vậy ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Rồi sẽ có ngày mọi việc đều minh bạch, lúc đó cô nương sẽ rõ.

Cốc Chi Dương mỉm cười ra vẻ bí mật đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt Vương Thái Vân hồi lâu không chớp.

Vương Thái Vân không hề có cảm tình với con người này, bèn bực bội nói:

- Có cái gì mà người cứ nhìn ta chằm chằm vậy hả ?

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Tại hạ cảm thấy cô nương quan tâm đến chuyện của Kim huynh mà hầu như không mấy nhiệt tình lo chuyện của mình.

Vương Thái Vân thẹn đỏ mặt, vội mắng y:

- Hừ, cái đồ âm dương quái khí.

Nói đoạn, nàng quay sang Kim Phi Hùng:

- Tiểu muội đi đây.

Cốc Chi Dương nhìn theo bóng Vương Thái Vân, rồi nói với Kim Phi Hùng:

- Kim huynh thật là diễm phúc vô cùng, theo như ta biết thì ít nhất cũng có đến bốn vị cô nương xinh đẹp yêu Kim huynh.

Kim Phi Hùng bất giác đỏ mặt:

- Cốc huynh đừng có đùa nữa mà.

Cốc Chi Dương vẫn không chịu buông tha:

- Ngoài Vương Thái Vân cô nương, còn có Dương Ngọc Phượng, Tô Ngọc Dung và còn...

Kim Phi Hùng giật mình hỏi:

- Còn ai nữa mà nhiều quá xá vậy ?

Cốc Chi Dương cười hì hì:

- Thiên cơ bất khả lộ, ngày mai tại hạ đi với Kim huynh đến Ngũ Vân Sơn một chuyến được không ?

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Ngũ Vân Sơn hả ? Tại hạ đâu có chuyện gì mà phải đến đó ?

Cốc Chi Dương cười nói:

- Kim huynh có muốn trốn cũng không được đâu.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Cốc huynh cứ sao lại nói vậy ?

Cốc Chi Dương hạ giọng nói:

- Lát nữa rồi Kim huynh sẽ minh bạch.

Nói rồi y cười hì hì đi ra khỏi phòng.

Cốc Chi Dương không nói nên chàng cũng không tiện hỏi.

Kim Phi Hùng ngồi một mình trong phòng, trầm nghĩ:

“Mấy cái bang hội đó kiếm ta để làm gì ? Lại còn chuyện đến Ngũ Vân Sơn, không rõ có ý gì đây ?”

Đang lúc chàng trầm tư suy nghĩ thì phía ngoài phòng có tiếng chân bước, rồi bỗng nhiên Ngọc Phiến Lang Quân xuất hiện, vòng tay thi lễ, miệng điểm nụ cười cầu tài:

- Kim đại hiệp đã về rồi.

Kim Phi Hùng cười lạt:

- Có chuyện gì ?

Ngọc Phiến Lang Quân liền đáp:

- Tại hạ phụng mạng lệnh của minh chủ đến đây.

Nói rồi y cung kính đưa cho Kim Phi Hùng một tấm thiệp mời. Kim Phi Hùng mở ra, phía trên tấm thiệp có viết:

“Kim Phi Hùng hiền đệ,

Thần Long lạt ma đến Kim Lăng liền đến bản minh đòi gặp hiền đệ, khiến ngu huynh khổ không kể xiết. Nay được tin hiền đệ đã trở về, vậy ước hẹn tối mai lúc trăng lên sẽ cùng giải quyết mọi việc tại Ngũ Vân Sơn ở phía nam thành. Ý của lão lạt ma muốn gây họa cho võ lâm Trung Nguyên, hiền đệ võ công siêu tuyệt, mong hãy ra tay trừ họa cho võ lâm. Xin bái tạ, hẹn gặp tại Ngũ Vân Sơn.

Ngu huynh Cổ Trường Khanh kính bút.”

Kim Phi Hùng xem xong bật cười ha hả:

- Cổ Trường Khanh sợ chết, còn tại hạ há lại sợ cái lão lạt ma đầu trọc đó sao ?

Ngọc Phiến Lang Quân cười nịnh:

- Nếu như vậy thì tối mai Kim đại hiệp y lời hẹn nhé, tiểu nhân xin cáo biệt.

Kim Phi Hùng bỗng trừng mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang uy phong, giọng sang sảng đáp:

- Các hạ hãy về nói cho Cổ Trường Khanh biết, tối mai Kim mỗ sẽ đến phó hội ước đấu.

*

* *

Ngũ Vân Sơn là ngọn núi có hình tựa như những đám mây bông bênh trên cao.

Đỉnh núi tuy không cao, nhưng cực kỳ bằng phẳng, ở phía giữa hình thành một cái thung lũng.

Khắp trời rạng đỏ nhuộm hồng, vài tiếng quạ kêu lẻ loi.

Lúc này ánh tịch dương đã lịm dần, trời đã vào hoàng hôn, vầng trăng hạ huyền còn chưa nhô lên, nhưng mà ngũ phương của Ngũ Vân Sơn đã thấy bóng người lố nhố khắp nơi.

Đầu phía đông tám lạt ma áo đỏ ngồi xếp bằng đỏ rực cả một góc trời, đang nhắm mắt, vẻ mặt không hề xao động.

Ở phía chính giữa có một lạt ma khoác cà sa màu vàng, đầu đội ngũ vân dạng mạo màu xanh.

Vị lạt ma áo vàng này chính là lạt ma thủ tịch của Thiên Long tự, tôn xưng là Thần Long lạt ma đứng đầu Thiên Long tự.

Tám vị lạt ma áo đỏ tuy uy nghiêm hùng dũng nhưng vẫn thua kém Thần Long lạt ma một cái đầu, vị này mày rậm, mắt tròn, mũi sư, miệng rộng, hai tai đeo hai chiếc vòng vàng sáng lấp lánh. Phong thái tựa như một thiên thần, huyết thái dương của lão nổi cao lên chứng tỏ nội công đã luyện đến thành tựu kinh người.

Mỏm núi phía tây là Cổ Trường Khanh, vây quanh lão là một đám cao thủ chống kiếm đứng hộ vệ, cũng đang ngồi tĩnh tọa nhắm mắt không thốt một lời.

Xích qua bên tả một chút, một lão tăng đôi mày trắng bạc, chấp tay ngồi trầm lặng, nhắm mắt dưỡng thần.

Mé bên hữu có một đám người tạp nhạp, song cũng đều là cao thủ của hai phái hắc bạch trên giang hồ.

Trong số này có hai nhóm đập ngay vào mắt mọi người.

Một nhóm có chừng mười cao thủ, tay trái cầm một cái thiết thuẫn, phía ngoài có khắc hai chữ Phong Lô, còn bên tay phải thủ một chiếc búa to lớn dị thường, mới nhìn thoáng qua cũng nhận ra đó là người của Phong Lô bang.

Còn một nhóm có ba người, trong tay mỗi người đều thủ một cây tam đầu thoa, mặt mũi cực kỳ hung ác, sát khí lộ ra ngoài mặt, thần sắc khác biệt với các môn phái khác.

Vầng trăng lúc này đã hiện lên mờ mờ ở phía đông.

Hai bóng người từ trong thành Kim Lăng chậm chậm đi tới.

- Đến rồi, đến rồi.

- Thanh Y Tu La có trợ thủ.

- Không thể có, từ trước đến giờ y đơn thân độc kiếm mà.

Ngũ Vân Sơn lập tức sôi động hẳn lên, tiếng người thì thầm bàn tán không ngớt nổi lên, tiếng động ồn ào hết sức.

Trong nháy mắt, Kim Phi Hùng trước, Cốc Chi Dương sau đồng thời đáp xuống thung lũng nơi Ngũ Vân Sơn.

Cổ Trường Khanh đứng dậy mỉm cười nói:

- Kim hiền đệ thật là người trọng tín.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại:

- Đại minh chủ đã an bài như vậy thì Kim mỗ này tất phải đến đúng hẹn chớ.

Nét mặt chàng lạnh lùng, lời nói ẩn chứa vẻ châm biếm.

Lời nói của chàng chẳng khác nào hàm ý bảo Cổ Trường Khanh khiêu chiến rồi đổ việc lên vai kẻ khác. Cổ Trường Khanh điểm nụ cười khổ, quay sang nói với Cốc Chi Dương.

- Cốc thiếu hiệp cũng đến đây ư ?

Cốc Chi Dương lộ vẻ không vui, trầm nghĩ:

“Hừ, cái đồ xảo quyệt.”

Đoạn hừ lên một tiếng, giọng cất lên cực kỳ lạnh lẽo:

- Cốc mỗ và Kim đại hiệp đây ngẫu nhiên hội ngộ, Kim đại hiệp không muốn ai xen vào chuyện của mình, tại hạ cũng thích đơn thân độc kiếm, các hạ chớ nên hiểu lầm.

Lời y nói cực kỳ rõ ràng minh bạch mà không hề làm tổn hại đến hào khí của Kim Phi Hùng, mà cũng không hạ thấp địa vị của mình.

Nói đoạn, y dùng truyền âm nhập mật nói với Kim Phi Hùng:

- Kim huynh à, cái lão đầu trọc ngồi một mình chính là Ngô Năng đó, binh khí của Phong Lô bang có lẽ không cần phải nói, còn ba gã kia là người của Huyết Minh bang, huynh cứ yên tâm đấu với Thần Long lạt ma, còn những người khác thì để cho đệ.

Kim Phi Hùng nghe vậy, vội lên tiếng:

- Không thể như vậy, cứ đứng bên ngoài lược trận, nhất thiết không được nhúng tay vào.

Lúc này Cổ Trường Khanh nghiêm nhiên là tôn sư của một môn phái, lão lớn tiếng nói:

- Hôm nay là trận giao thủ để giải quyết tranh chấp giữa Kim đại hiệp và Thiên Long tự, kính thỉnh chư vị bằng hữu võ lâm chứng kiến công đạo.

- Câm mồm !

Một tiếng hét lớn vang lên tựa như sấm nổ đình tai nhức óc, Thần Long lạt ma bước tới trầm giọng quát:

- Bản tòa từ Tạng thổ xa xôi đến đây bắt tên đạo tặc đã lấy trộm bảo vật trấn sơn của bản tự. Hừ, cái gì mà người dám nói tranh chấp, bản tòa nghe không lọt tai chút nào.

Cổ Trường Khanh chỉ mỉm cười không hề tỏ vẻ giận dữ, cũng không lên tiếng đáp lại mà chỉ quay lại liếc nhìn Kim Phi Hùng. Chàng biết Cổ Trường Khanh muốn trút giận dữ đổ lên người chàng nhưng chàng không chút sợ hãi chỉ mỉm cười, giọng cười lạnh lẽo dị thường, rồi chỉ vào Thần Long lạt ma hỏi lớn:

- Người là Thần Long lạt ma ở Thiên Long tự ?

Thần Long lạt ma không đáp mà hỏi ngược lại:

- Người là Kim Phi Hùng phải không ?

Kim Phi Hùng cũng không thèm đáp, vội vàng lách mình bay vọt đến trước mặt Ngô Năng đại sư, đoạn hạ giọng hỏi:

- Vị này phải chăng là Ngộ Năng đại sư ?

Ngộ Năng niệm Phật hiệu, chấp tay đứng dậy đưa mắt nhìn lướt qua Kim Phi Hùng, rồi buông tiếng thở dài:

- Thí chủ sát khí quá nặng nề.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Có lẽ như vậy, nhưng mà sát khí không phát xuất từ trong tâm của tại hạ, mà bị người ta bức bách quá độ đó thôi.

Ngộ Năng bất giác gật gù đáp:

- Thiện tai, thiện tai.

Kim Phi Hùng không nhẫn nại được nữa, vội hỏi:

- Nghe nói đại sư đến kiếm tại hạ ?

Ngộ Năng trầm ngâm đáp:

- Lúc này nói ra thì không phải lúc, Thần Long lạt ma là cao thủ đệ nhất của phái Mật Tông pháp gia nơi Tạng thổ, thí chủ không nên coi thường.

Kim Phi Hùng vẫn mỉm cười đáp:

- Chỉ sợ rằng lão đó cũng không dám xem thường tại hạ đâu.

Ngộ Năng đại sư lắc đầu đáp:

- Người đó dã tính chưa hết, tựa như ngựa bất kham, vị tất đã coi trọng người khác.

Giọng Kim Phi Hùng chứa đầy hào khí:

- Vậy thì tại hạ sẽ hủy diệt dã tính của lão.

Ngộ Năng nghiêm mặt bảo:

- Tiểu thí chủ, thành bại của người chính là thành bại của võ lâm Trung Nguyên, chớ nên khinh thường đối phương như vậy.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Tại sao đại sư lại nói vậy ?

Ngộ Năng đại sư từ tốn đáp:

- Thế lực ở Tạng thổ đã muốn xâm nhập Trung Nguyên từ lâu, chuyện mất trộm Mật Đà Thần Châu chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi, các cao thủ cỡ Thần Long lạt ma ở Trung Nguyên hiếm có vô cùng. Nếu thí chủ coi thường lão thì khó tránh khỏi tai kiếp cho võ lâm Trung Nguyên.

Giọng Kim Phi Hùng trở nên hòa dịu:

- Thượng nhân quả là người có nhiệt tâm lo lắng cho võ lâm Trung Nguyên, vẫn bồi xin tận lực.

Thần Long lạt ma không đợi nổi nữa, bèn nộ khí quát lớn:

- Gã họ Kim kia, người lắm nhảm nói cái gì đó ?

Kim Phi Hùng cũng nổi giận gầm lên:

- Hừ, cái lão quái thai kia, Diêm vương sắp tới điểm mặt ngươi đó. Làm cái gì mà hấp tấp vậy, bộ muốn xuống âm phủ gấp hả ?

Lúc này Ngô Năng đại sư bỗng lên tiếng:

- Lão nạp cầu khẩn mong Đức Phật từ bi gia hộ cho thí chủ.

Dứt lời lão đại sư cất tiếng niệm Phật, đoạn từ từ ngồi xuống.

- Đa tạ đại sư.

Kim Phi Hùng vừa nói xong, lập tức xoay người phóng tới trước mặt bọn cao thủ của Phong Lô bang, rồi lạnh lùng nạt hỏi:

- Kẻ nào là Lệ Ngọc ?

Một hán tử vừa mập vừa lùn, tuổi trạc trung niên bước ra đáp:

- Bản bang chủ đây.

Kim Phi Hùng cất lên tràng cười dài chấn động xung quanh, rồi cúi xuống hỏi:

- Người kiếm ta ?

Lệ Ngọc lắc lư cái đầu đáp:

- Bản bang chủ đã kiếm người nhiều lần rồi.

Kim Phi Hùng cao giọng bảo:

- Bây giờ ta đến đây, xem người làm gì ta ?

Bình !

Chiếc búa trong tay gã đập mạnh vào chiếc thuẫn bằng sắt vang lên một tiếng chói tai, đồng thời thân hình gã cũng lui ra xa bảy bước.

Tất cả cao thủ của Phong Lôi bang nghe hiệu lệnh liền tản ra tứ phía.

Kim Phi Hùng đứng ở chính giữa, hai tay chấp sau lưng, thần thái an nhiên tự tại, giọng lạnh lùng:

- Chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, ba cái trò nhà quê này mà dọa được ta sao ?

Đôi mắt nhỏ xúu của gã chớp liên hồi:

- Vết máu của Tần Lĩnh chưa khô, người đừng mong thoát khỏi tay của Phong Lôi bang đâu.

Kim Phi Hùng cảm thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Cái chuyện Tần Lĩnh tam quỉ đâu hề có liên quan gì đến ta và người.

Hai mắt Lệ Ngọc trợn lên đỏ ngầu:

- Người không biết giữa bản bang chủ và Tam quỉ đã kết nghĩa bát bái chi giao hả ?

Kim Phi Hùng nhếch mép cười, khóe mắt ẩn chứa uy lực kinh người, trầm giọng nói:

- Vạn bái, tử bái gì ta cũng mặc kệ, hướng hồ gì là bát bái. Hừ !

Cổ Trường Khanh vội lướt đến can ngăn, một mặt mỉm cười nói với Kim Phi Hùng, một mặt đưa tay ra hiệu cho Lệ Ngọc rồi bảo:

- Bọn Tạng tăng có mưu đồ đối với Trung Nguyên, lúc này hai bên nên tạm thời để mọi chuyện khác qua một bên để đối phó với nguy cơ trước mắt đã.

Lệ Ngọc liền khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ thu binh khí lui qua một bên, miệng hậm hực nói:

- Hừ, nể mặt Cổ minh chủ, ta tạm thời để cái đầu người ở trên cổ thêm một lát đó.

Kim Phi Hùng không nộ khí mà hàm chứa uy lực, giọng trầm lạnh:

- Lệ Ngọc, người chớ chạy, đợi ta thanh toán xong lão già trọc kia rồi sẽ tính chuyện với người sau.

Cổ Trường Khanh vội bảo:

- Lão đệ à, nói như vậy là được rồi.

Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng:

- Cổ trang chủ, tại hạ cũng đang muốn tìm người đó.

Cổ Trường Khanh cười hỏi:

- Tìm ta sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Kiếm người để cùng ta đi đến nơi đây một chuyến.

Nói xong chàng chỉ vào chỗ Phi thoa diêm la đang đứng.

Cổ Trường Khanh thoáng ngạc nhiên:

- Huyết Minh bang ? Có chuyện gì đều do Cổ mỗ đảm trách hết, nhưng mà trước mắt...

Kim Phi Hùng ngắt lời:

- Nếu như mọi việc đều do người đảm trách thì Kim mỗ càng phải tìm người hơn.

Cổ Trường Khanh bất đắc dĩ đành gật đầu, miệng lại nói:

- Người mà cần phải đối phó trước mắt là cái lão Thần Long kia kìa.

- Điều đó thì chẳng cần đại trang chủ phải phí tâm đâu.

Nói chưa dứt lời, thân hình Kim Phi Hùng đã vọt tới trước mặt cách Thần Long lạt ma gần một trượng, lớn tiếng quát:

- Đừng có la lối om sòm, tại hạ đã đến đây là nhất định sẽ trừng phạt người một trận cho hết cái thói ngông cuồng.

Thần Long lạt ma gầm lên như sấm:

- Tiểu tử kia hãy giao Mật Đà Thần Châu lại cho ta rồi theo bản tòa về Thiên Long tự chịu chết.

Thần sắc Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi, chấp hai tay sau lưng, chàng ngạo nghễ nói:

- Người dựa vào đâu mà dám nói là Mật Đà Thần Châu ở trong tay ta, chẳng lẽ Kim Phi Hùng này lại đến Thiên Long tự ăn trộm hay sao ? Hoặc giả ta cướp nó ?

Thần Long lạt ma nạt nộ:

- Hàn Không Không lấy trộm báu vật ở bản tự.

Kim Phi Hùng từ tốn bảo:

- Người đi mà đòi Hàn Không Không.

Thần Long lạt ma nạt lớn:

- Vật đó đã bị người cướp đi giữa đường trên sông Tần Hoài.

Kim Phi Hùng nói:

- Hàn Không Không ủy thác nó cho Cố Tử Kỳ, lại có thêm Quyền Kiếm song tuyệt, đúng là bọn họ có động thủ với tại hạ trên sông Tần Hoài, nhưng mà bọn họ không có Mật Đà Thần Châu. Hừ, toàn là một bọn ngậm máu phun người, vô lý không sao tưởng nổi.

Thần Long lạt ma biến sắc mặt, áo cà sa thoáng động, thân mình vụt bay thẳng lên không trung.

Dừng tưởng thân hình lão cao lớn, đường bệ nặng nề như vậy mà xem thường, lão hành động uyển chuyển nhẹ nhàng tựa như cánh hoa lướt bay trong gió, thoáng chốc đã đến gần Kim Phi Hùng, sắc mặt lão trầm xuống.

- Bản tòa không muốn phí công đấu khẩu với người nữa.

Kim Phi Hùng dù thấy cường địch trước mặt cũng vẫn nói cười như không:

- Người đến đây định làm gì ta ?

Thần Long lạt ma lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Bắt người theo ta về Thiên Long tự một chuyến, gặp chuông giáo người có thể nói rõ lý do, lúc đó thì tùy ý chuông giáo định đoạt, bản tự không nghe không hỏi.

Kim Phi Hùng thản nhiên:

- Lời nói của người tuy cũng dễ nghe lắm đó, nhưng mà đáng tiếc Kim mỗ lại không thích cái nơi lạnh lẽo kia, hơn nữa cũng không quen cái...

Mặt Thần Long lạt ma hơi biến sắc, trầm giọng nói:

- Đây là hảo ý của bốn tòa.

Kim Phi Hùng điềm nhiên trả lời:

- Nhưng mà tại hạ không muốn lãnh nhận cái hảo ý đó.

Thần Long lạt ma hét lớn:

- Nhưng người nhất định về Thiên Long tự với ta.

Kim Phi Hùng cao giọng thách thức:

- Nếu như ta không đi thì sao ?

Thần Long lạt ma quát vang:

- Người có muốn vậy cũng không được đâu.

Kim Phi Hùng lạnh lùng lên tiếng:

- Xem ra người muốn động thủ phải không ?

Thần Long lạt ma nổi giận lôi đình nạt lớn:

- Hừ, đừng trách tái gia không mời rượu mà lại bắt uống rượu phạt.

Kim Phi Hùng trầm mặt xuống lớn tiếng nói:

- Kim mỗ xưa nay chẳng thèm biết cái rượu mời rượu phạt là cái quái gì, ba cái thứ nước hôi thối đó để lại cho bọn người đó.

- Xuất thủ.

Thần Long lạt ma la lên một tiếng nhích động thân hình, cước pháp chuyển động, thủ thế định xuất chiêu.

Thái độ của Kim Phi Hùng vốn ung dung tự tại, chấp tay sau lưng, đoạn hỏi lão:

- Một mình người giao thủ hay là nguyên cả bọn áo đỏ cùng xông lên đối phó với ta ?

Thần Long lạt ma dù sao cũng là cao thủ đệ nhất nơi Tạng thổ, làm sao có thể lấy số đông để bức bách một người, nên nghe đối phương nói, bất giác tức giận gầm lên:

- Một mình bản tự há không lấy được cái mạng của người ư ?

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Người không dùng binh khí gì sao ?

Thần Long lạt ma quát vang:

- Người hãy nếm thử mùi vị song chưởng của bản tòa xem sao ?

Kim Phi Hùng liền nói:

- Được lắm, vậy thì Kim mỗ cũng dùng song chưởng này để đáp lễ cho đúng với danh hiệu của đại lạt ma.

Nói rồi chàng chuẩn bị tư thế, quát lớn:

- Xuất chiêu.

Thần Long lạt ma không nói nữa, chỉ vung song chưởng ra đẩy về phía Kim Phi Hùng.

Hai luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt ào tới.

Mật tông đại pháp quả nhiên uy lực hung mãnh phi thường.

Song chưởng lão vung ra có ánh kim quang ẩn hiện, kinh phong cuộn lên liên miên bất tuyệt, ép lên thân hình Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng thấy lão xuất chiêu ghê gớm như vậy biết đã gặp phải cao thủ nên cũng không dám khinh thường. Chàng hơi hạ thấp cổ tay, chiếu theo tâm pháp Huyền môn vũ thư, song chưởng một âm một dương đánh ra về phía Thần Long lạt ma.

Bùng !

Một tiếng động kinh hồn vang lên, một trận cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, chấn động vang ra xa hơn chục trượng.

Tụ tập quanh Ngũ Vân Sơn lúc này đều là những cao thủ võ lâm, ai nấy đều rung mình ớn lạnh trở mắt ra nhìn.

Cốc Chi Dương hết sức kinh dị, thầm nghĩ:

“Hừ, cái gã Kim Phi Hùng này thật là kỳ quái, dám đi bỏ sở trường là kiếm pháp độc môn của Thái Dương cốc để đấu chưởng lực. Tại sao chiêu thức của gã lại kỳ lạ như vậy ?”

Thần Long lạt ma thấy chàng hóa giải chiêu thức của lão cực kỳ dễ dàng, bất giác khịt mũi hừ lạnh một tiếng:

- Bất quá chỉ thế mà thôi.

Bởi vì lão xuất chiêu chỉ dùng có năm thành công lực, mục đích để thử xem đối phương có thực lực cỡ nào.

Nay thấy Kim Phi Hùng xuất chiêu hóa giải mà bản thân lão không hề bị sức phản chấn dội lại.

Lão đâu hề biết tâm pháp của vũ thư hoàn toàn tăng giảm theo ngoại lực từ bên ngoài tác động, tùy theo lực đạo mạnh hay yếu.

Kim Phi Hùng biết rõ đối phương chỉ mới dùng năm thành công lực để xuất chiêu mà thôi.

Do vậy chàng hóa giải chiêu thức của lão xong, không hề công kích thêm mà chỉ lớn tiếng nói:

- Thần Long đại pháp sư cứ việc tận lực xuất chiêu đi.

Thần Long lạt ma gầm lên:

- Tiểu tử cuồng ngạo...

Nói xong lão bước lên hai bước, song chưởng xuất chiêu “Hoàng long phục hổ”, tả chưởng đập vào huyết trung đình, còn hữu thủ chuẩn bị xòe ra chụp vào huyệt khẩu của Kim Phi Hùng.

Chiêu này tụ đến bảy tám thành công lực, biến hóa kỳ ảo, thần diệu khó lường.

Kim Phi Hùng chợt thấy một đám mây vàng rực kèm theo một sức nặng ngàn cân chụp vào người chàng.

Trong lúc cấp bách chàng vận khí vào đan điền quát lên một tiếng:

- Khá lắm.

Đoạn vung chưởng ra nghênh tiếp.

Bùng...

Một tiếng nổ kinh hồn vang lên chấn động tứ phía.

Cát bay mù mịt, đá cuộn tứ tung, lá cây xào xạc bay khắp nơi.

Tà áo của những cao thủ đứng cách đó bảy trượng tung bay phất phới dường như đang đi ngược gió.

Hai bóng người nhập lại rồi đột ngột lui ra sau một trượng.

Thần Long lạt ma biến sắc, mặt thoáng lộ vẻ kinh hãi.

Mặt Kim Phi Hùng vẫn lạnh như băng, luồng nhãn quang nhìn đăm đăm vào mặt đối phương hồi lâu không chớp.

Thần Long lạt ma lớn tiếng:

- Hãy tiếp thêm một chiêu của bản tòa.

Kim Phi Hùng cũng lớn tiếng nạt nộ:

- Hừ, trăm chiêu cũng được.

Hai bóng người đồng thời lao vút lên không thi triển tuyệt học của mình, khí thế dữ dội vô cùng, tựa như hai con mãnh long không ngừng cuộn tròn vào nhau.

Ngũ Vân Sơn lúc này lặng ngắt như tờ, ai nấy đều hồi hộp nín thở, mồ hôi lạnh tuôn ra lấm tấm trên trán.

Đây quả thật là một trận ác đấu cực kỳ ghê gớm hiếm có trong võ lâm suốt mấy chục năm nay.

Chiêu thế xuất ra lẹ như điện xẹt.

Trong nháy mắt đã qua hơn ba chục chiêu.

Đột nhiên Thần Long lạt ma đánh ra một chưởng đoạn lộn người ra sau ba trượng.

Hai cánh tay lão rung rung để lộ ra ngoài vạt cà sa, đoạn đứng phía xa nhìn chăm chăm vào Kim Phi Hùng.

Cốc Chi Dương thầm nghĩ:

“Chết rồi, lão tặc này dùng nội lực đấu với đối phương rồi, không biết Kim Phi Hùng có chịu nổi không?”

Trong lúc y đang nghĩ ngợi, chợt thấy Kim Phi Hùng cũng hạ thấp người xuống, song chưởng nhẹ nhàng thu lại, ngửa đầu hít một hơi chân khí rồi giương song chưởng từ từ đẩy ra.

Hai mắt chàng chiếu ra hai luồng nhãn quang sắc lạnh đến rợn người.

Lúc này Thần Long lạt ma đột nhiên di động thân hình tựa như một con cua bò ngang rồi dần dần tiến về phía bên phải của Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng cũng vội tụ khí ngưng thần chăm chú nhìn Thần Long lạt ma di động.

Nhưng mà chàng cũng từ từ đến gần Thần Long lạt ma theo phương vị ngược lại.

Chung quanh đều là những cao thủ võ lâm nên đều biết dùng nội lực giao đấu là điều tối kỵ, bởi vì sanh tử chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Chưởng môn Thiếu Lâm, Ngô Năng đại sư bất giác cúi đầu nhắm mắt, miệng không ngớt niệm Phật hiệu.

Cốc Chi Dương cũng lo lắng, mồ hôi tuôn ra đầm đìa.

Một tiếng động đinh tai vang lên, Thần Long lạt ma gầm lên một tiếng tựa như con hổ điên tung mình bay vọt lên không.

Kim Phi Hùng cũng thét lên một tiếng bay vọt lên cao hơn hai trượng, thân hình tựa như con thần ưng xòe cánh.

Bốp...

Bốp...

Hai thân hình xoay tròn trên không ba vòng rồi dội ngược ra xa ba trượng.

Một thanh âm chấn động dội vào tai mọi người xung quanh hồi lâu chưa dứt.

Thần Long lạt ma hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt xám ngắt, bả vai khẽ rung lên, lưng hơi cong xuống.

Kim Phi Hùng mặt mày đỏ rực, hai luồng nhãn quang lạnh lẽo chiếu ra như hai luồng điện, tà áo phất phơ, la lên hai tiếng rồi rơi mình xuống đất.

Qua một chiêu sát thủ vẫn không phân thắng bại.

Thần Long lạt ma tựa như gà mắc mưa, mồ hôi tuôn ra như mưa ướt đầm tăng y màu vàng rực.

Chiếc áo xanh của Kim Phi Hùng cũng đầm đìa mồ hôi.

Thần Long lạt ma vừa giận vừa kinh ngạc, không ngờ Kim Phi Hùng mới có hai mươi tuổi mà có nội công tương đương với công phu mấy chục năm của lão.

Các cao thủ tứ phía ai nấy đều trợn tròn mắt nhưng không tài nào nhìn được chiêu thức của hai người thi triển ra sao.

Kim Phi Hùng trầm nghĩ:

“Thần Long lạt ma thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ võ lâm nơi Tạng thổ, nếu như trong lúc vô ý mình không được kỳ ngộ cuốn bí quyết Huyền môn võ thư này thì tất đã thảm bại dưới tay lão rồi còn gì.”

Trong lúc chàng đang nghĩ ngợi chợt thấy Thần Long lạt ma vọt mình lên cao năm trượng, thân hình lơ lửng trên không vung chưởng đánh xuống.

Kim Phi Hùng thấy vậy cũng không dám chậm trễ, vội vàng nhún mình bay lên cao chừng năm trượng.

Thân hình của lạt ma chưa đến thì luồng chưởng lực đã ào tới ép xuống đầu Kim Phi Hùng.

Chàng tuy tung mình lên sau nhưng đã thủ thế chuẩn bị trước, hữu chưởng tựa như mũi kích đâm thẳng lên trên.

Không ngờ chưởng pháp Mật Tông của Thần Long lạt ma bất ngờ biến chiêu không đập xuống đỉnh đầu chàng mà đột ngột điểm thẳng vào yết hầu của chàng.

Chiêu thế phát ra, mạnh, nhanh, chuẩn, độc, khó mà tưởng nổi. Kim Phi Hùng bất giác sợ toát mồ hôi lạnh, vội thu hữu chưởng về giữa chừng, đập vào bả vai lão, đồng thời tả chưởng lẹ như điện xẹt, phóng ra chặn ngay về hướng yết hầu của mình để ngăn chặn thế công hung hiểm của lão.

Hai tiếng rú hầu như vang lên tức thời, thân hình hai người dội ngược ra xa hơn mười trượng.

Bịch...

Bịch...

Hai thân hình từ trên cao rơi phịch xuống đất đoạn nằm im, hơi thở thoi thóp, không sao gượng dậy được nữa.

Hai chiêu phát ra quá nhanh, không ai có thể phân biệt nổi, hơn nữa lại quá kỳ ảo, không ai ngờ tới được.

Tám vị lạt ma áo đỏ nhanh như chớp vây quanh Thần Long lạt ma đang nằm bất động.

Rồi hai người đi trước khai lộ mở đường, hai người khác khiêng Thần Long lạt ma, hai người đi đoạn hậu phía sau, còn hai vị nữa hộ vệ hai bên tả hữu, lặng im không thốt lên một tiếng, nhanh chóng rời khỏi Ngũ Vân Sơn.

Lúc này tứ phương bát hướng Ngũ Vân Sơn bóng người hỗn loạn, tiếng ống tay áo phất phới rộ lên, tiếng la hét loạn xạ. Tất cả đều lao về phía Kim Phi Hùng đang bị trọng thương nằm im dưới đất.

Phong Lô bang có nhiều cao thủ nên xông đến trước tiên vây quanh Kim Phi Hùng.

Phong Lô bang chủ Lệ Ngọc giơ cao chiếc búa hét lớn:

- Y có món nợ với bốn bang nên tại hạ phải mang hấn về tổng đàn giải quyết.

Phi thoa diêm la Đới Đức Thắng cũng lên tiếng:

- Họ Lệ kia, đừng quên rằng lão đây cũng có một phần đó.

Bỗng nhiên có tiếng thét lạnh lạnh vọng tới:

- Không được, không ai được mang người ra khỏi đây.

Vương Thái Vân khoa kiếm nhảy vào lớn tiếng nói:

- Y đã liều mạng giao đấu với Thần Long lạt ma làm cho võ lâm Trung Nguyên khỏi mất thể diện, các người lại thừa lúc người ta bị lâm nguy mà hạ độc thủ như vậy thì còn gì là đạo nghĩa giang hồ.

Lệ Ngọc lạnh lùng:

- À, hóa ra là Vương cô nương, người định xen vào chuyện của lão phu hay sao ?

Vương Thái Vân lớn tiếng nói:

- Chuyện này là lẽ đương nhiên trên giang hồ thôi.

Lệ Ngọc lộ vẻ tức giận:

- Vương cô nương tại sao không lo truy tìm hung thủ sát hại phụ thân mà đi lo chuyện kẻ khác.

Phi thoa diêm la nạt nộ:

- Đừng quan tâm gì đến con a đầu xú uế đó, Lệ bang chủ khiêng gã họ Kim đi lên.

Vương Thái Vân vung trường kiếm chặn ngang trước mặt Lệ Ngọc, thái độ cực kỳ kiên quyết.

Lệ Ngọc nộ khí thét vang:

- A đầu muốn chết.

Nói đoạn lão vung búa gạt mạnh trường kiếm qua một bên.

- Dừng tay lại !

Một thanh âm vang dội chấn động màng nhĩ đột ngột cất lên.

Vương Thái Vân vừa thấy liền thu đường kiếm, hấp tấp nói lớn:

- Cốc công tử, bọn họ đòi đem Kim Phi Hùng...

Soạt...

Cốc Chi Dương rút trường kiếm cầm lăm lăm trong tay nói với nàng:

- Cô nương yên tâm, đã có ta ở đây.

Nói đoạn chàng quát lớn:

- Các người lui ra ngay.

Đới Đức Thắng rút ngay tam cổ đầu thoa thủ lễ rồi lạnh lùng nhếch mép cười, đoạn cất tiếng thóa mạ:

- Thiệt là xui xẻo, hôm nay toàn gặp cái thứ hôi thối không hà, một con nha đầu xú ối chưa đủ hay sao mà còn thêm một tiểu tử ngu ngốc vô đây kiếm chuyện.

Trong mắt Cốc Chi Dương thoáng lộ sát khí.

Y không hề đếm xỉa đến lời nói của Đới Đức Thắng mà cao giọng nói với bọn Bách Kiếm Minh ngồi cách xa đó hơn năm trượng:

- Cổ Trường Khanh, người miệng nói lão huynh lão đệ, tại sao bây giờ lại rút cổ như con rùa đen chết tiệt vậy hả ? Hừ, huynh đệ gì cái thứ giả dối như người.

Cổ Trường Khanh cố làm ra vẻ kinh ngạc nói lớn:

- Cốc công tử không thể nói như vậy được !

Cốc Chi Dương nổi giận bưng bưng lớn tiếng mắng chửi:

- Hừ, cái lão già gian ngoa xảo quyết !

Cổ Trường Khanh bước tới hạ giọng nói:

- Chuyện này có quan hệ đến ân oán giữa các môn phái, Cổ mỗ không tiện nhúng tay vào.

Cốc Chi Dương khẽ nhếch khóe miệng lạnh lùng nói:

- Vậy thì bản công tử xen vào được không ?

Lệ Ngọc bực tức hét lớn:

- Hãy tiếp một búa của lão gia.

Một đạo hàn quang lóe lên, chiếc búa đã nhắm vào Cốc Chi Dương chém mạnh xuống.

Cốc Chi Dương nhẹ nhàng né tránh sát chiêu, giọng lạnh như băng:

- Cái thứ ối tạp như người mà cũng đòi động thủ với Kim công tử hay sao ?

Lệ Ngọc trầm giọng hét lớn:

- Chư vị huynh đệ tiến lên.

Tiếng hét dữ dội vang lên lộng lộng trong đêm.

Hơn mười cao thủ của Phong Lô bang nhất tề vung búa ào tới vây quanh Cốc Chi Dương.

Cốc Chi Dương phát tay chỉ vào Phi thoa diêm la:

- Luôn cả ba đứa bọn người lên đây cho vui.

Phi thoa diêm la tức khí thét lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng thái quá, nhiều đó cũng đủ lấy mạng người rồi đó, cần chi lão phu phải ra tay động thủ ?

- Vậy là số người còn may mắn đó.

Cốc Chi Dương vừa nói xong liền vung trường kiếm xuất chiêu.

Màn kiếm ảnh bao phủ khắp nơi, cuồng phong bốc lên dữ dội, kiếm khí tỏa ra hơi lạnh rợn người.

Bóng người chập chờn ẩn hiện, tiếp đó những tiếng gào thảm thiết vọng lại.

Lệ Ngọc la lên một tiếng, vội vã thối lui ra sau hơn một trượng, mặt vẫn còn nét kinh sợ.

Trên mặt đất bốn cái xác nằm bất động, máu tươi tuôn ra xối xả, hai thứ binh khí của Phong Lô bang văng ra xa mấy trượng.

Phi thoa diêm la Đối Đức Thắng há miệng trợn mắt đứng sững người bất động.

Cốc Chi Dương tra kiếm vào vỏ chậm chạp bước về Kim Phi Hùng, lạnh lùng nói với đám cao thủ đang sợ mất hồn:

- Còn kẻ nào muốn nếm thử lưỡi kiếm của bản công tử ?

Chợt thấy mặt Kim Phi Hùng trắng bạch không còn chút huyết sắc, đôi môi tái nhợt, mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt vô cùng.

Cốc Chi Dương cúi xuống đưa tay sờ vào thất lưng của Kim Phi Hùng.

Ngoại trừ một thanh đoản kiếm còn có một cuốn sách nhỏ mỏng dính chặt vào tay chàng.

Cốc Chi Dương bất giác nghĩ thầm:

“Lẽ nào Mật Đà Thần Châu lại không có trong mình y, cuốn sách nhỏ này phải chăng là bí kíp chỉ cách luyện chưởng pháp mà y sử dụng ? Lúc này tại sao... ?”

Nghĩ vậy, chàng liền đưa tay sờ vào bụng Kim Phi Hùng.

- Tiểu tử kia hãy tránh qua một bên.

Một thanh âm cao vút vang lên sau lưng Cốc Chi Dương, một lão bà vận y phục màu xanh không biết đã xuất hiện từ lúc nào đứng cách y không quá một thước.

Lão phụ lạ mặt này đã có nếp nhăn, đầu tóc bạc trắng, song hai mắt sáng quắc cứ nhìn chăm chăm vào tay Cốc Chi Dương không chớp.

Không đợi cho Cốc Chi Dương kịp mở miệng, lão phụ lạ mặt đã lớn tiếng nói:

- Người thử coi hấn còn thở hay không chứ, người phải để tay lên mũi hấn, hiểu chưa tiểu tử ngu ngốc kia.

Nói xong lão phụ lạ mặt cúi mình xuống, vươn bàn tay ra để gần mũi Kim Phi Hùng.

Cốc Chi Dương bất giác cảm thấy nóng mặt, bèn bực tức lên tiếng:

- Tại hạ đâu có thỉnh cầu thỉnh giáo lão nhân gia làm cái chuyện này.

Lão phụ lạ mặt lạnh lùng:

- Không cần thiết, hãy lùi hấn đứng dậy.

Cốc Chi Dương cho rằng lão bà có liên quan gì đến Kim Phi Hùng nên mới xuất hiện ở đây để trị thương cho chàng.

Bởi vậy y không muốn bị lão bà sai khiến, nhưng lại mơ hồ cảm thấy đây là một vị tiền bối võ lâm, chắc có danh vọng trên giang hồ rất trọng.

Cho nên y mới đưa tay dịu Kim Phi Hùng đứng dậy.

Nào ngờ lão bà đột nhiên quay lưng lại, tả thủ vươn ra nhẹ nhàng nắm lấy Kim Phi Hùng nhắc bổng lên lưng mình rồi khoa chân bước đi mà không hề để mắt đến Cốc Chi Dương và bọn quần hùng Trung Nguyên có mặt ở đó.

Cốc Chi Dương bất bình nói lớn:

- Lão nhân gia, người... người mang y đi đâu ?

Ai ngờ lão bà bất chợt dừng chân lại, khẽ quay đầu giọng lạnh lùng dị thường:

- Tại sao người lại quan tâm đến độ đó ?

thiếu trang 191-200

một nữ nhân có phong tư tươi tốt, dung nhan cực kỳ diễm lệ, còn bây giờ thì tóc bà đã bạc trắng rồi, thời gian trôi qua nhanh quá chừng.

Cổ Trường Khanh chợt động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

- Lúc đó công lực của mụ đã đạt được mấy thành hỏa hầu ?

Ngộ Năng đại sư nghiêm mặt:

- Trang chủ à ! Cái phát tay vừa rồi chẳng qua chỉ có một chút khí lực mà thôi, nếu như luận về công lực thì e rằng...

Lão thiền sư đưa mắt nhìn chung quanh một hồi lâu rồi mới nói:

- Chỉ e rằng các vị tại đây không chịu nổi một chiêu của người đó mà thôi.

Các cao thủ có mặt tại đó bán tín bán nghi, trợn mắt nhìn Ngộ Năng đại sư.

- Lão nạp đã thất ngôn lỗ lời rồi.

Ngộ Năng đại sư cảm thấy ánh mắt của chúng nhân lộ vẻ bất mãn, liền mỉm cười nói:

- Tuyệt nhiên không phải bản tăng có ý khinh thường các vị, coi trọng ngoại nhân, nhưng mà trong Tứ đại sứ giả thì võ công của Kiều tam cô chỉ dưới Trường Xuân đảo chúa mà thôi.

Cổ Trường Khanh biết Ngộ Năng đại sư không hề có ý đề cao người khác, nên không khỏi gật đầu tán đồng:

- Chắc có lẽ đại sư nói đúng, nếu không Trường Xuân đảo đâu khiến người ta phải sợ hãi đến như vậy.

Ngộ Năng đại sư lại nói:

- Nghe lời các vị nói, lúc này dường như có mưu đồ gì đối với Thanh Y Tu La Kim Phi Hùng.

Cổ Trường Khanh đang lo lắng đến điều này, do đó lão ướm hỏi:

- Đại sư có cao kiến gì chăng ?

Ngộ Năng đại sư đáp:

- Ta cho rằng không thể làm như vậy được.

Cổ Trường Khanh thoáng ngạc nhiên ồ lên một tiếng:

- Tại sao vậy ?

Ngộ Năng đại sư từ tốn giải thích:

- Thanh Y Tu La là cao thủ duy nhất của võ lâm Trung Nguyên đứng đầu trong hàng Tứ đại ma tôn, hơn nữa Trường Xuân đảo đã tái xuất giang hồ, võ lâm Trung Nguyên đang lúc cần nhân tài, ngoại trừ y ra không ai có thể thay thế được.

Cổ Trường Khanh cười lạnh:

- Đại sư chỉ biết một mà không biết hai.

Ngộ Năng đại sư nói:

- Mong trang chủ chỉ giáo.

Cổ Trường Khanh lạnh lùng đáp:

- Bản mình chủ cảm thấy gã không phải là nhân vật của võ lâm Trung Nguyên mà là người của Thái Dương cốc, đây cũng chính là mối họa cho võ lâm Trung Nguyên sau này, cho nên...

Không ngờ Ngộ Năng đại sư vội nói:

- Như vậy thì càng không thể hại y được.

Cổ Trường Khanh kinh ngạc:

- Cớ sao lại như thế ?

Ngộ Năng đại sư lên tiếng:

- Trường Xuân đảo đến tự Đông Hải. Thái Dương cốc xuất tự Mạn Bắc. Hai phái như nước với lửa không thể dung hòa lẫn nhau nên càng là đại phúc cho võ lâm Trung Nguyên.

Nói đoạn lão đi đi lại lại, giọng muôn phần cảm khái:

- Nếu như năm xưa hai phái không xảy ra bất hòa thì e rằng võ lâm Trung Nguyên còn bị sát kiếp ghê gớm hơn vạn phần.

Cổ Trường Khanh trầm tư hồi lâu rồi bất ngờ lớn tiếng bảo:

- Ngộ Năng đại sư, lời nói của đại sư thoát nghe thì rất có lý, song xét kỹ lại chẳng qua chỉ là luận cứ của bọn hủ nho mà thôi.

Ngộ Năng đại sư mỉm nụ cười:

- Ý của thí chủ là...

Cổ Trường Khanh trầm sắc mặt đáp:

- Diệt Thái Dương cốc trước rồi sẽ diệt Trường Xuân đảo sau.

Ngộ Năng đại sư lắc đầu:

- Khó, khó lắm !

Cổ Trường Khanh lại nói:

- Võ lâm Trung Nguyên không dung nạp thế lực ngoại lai càng không thể để Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc hùng bá Trung Nguyên, vả lại các vị có mặt ở đây cũng không muốn tôn bọn chúng làm minh chủ.

Ngộ Năng đại sư nói:

- Tuy là như vậy, song chỉ e không đủ sức thực hiện mà thôi.

Cổ Trường Khanh cao giọng:

- Có sức thì dùng sức, không sức thì dùng trí.

Ngộ Năng đại sư cười nhạt:

- Ý Cổ trang chủ là dùng bất cứ thủ đoạn nào cũng được phải không ?

Cổ Trường Khanh không hề xấu hổ mà lại lớn tiếng nói:

- Cho dù là chuyện lớn ra sao đi nữa cũng không sao thoát khỏi tay ta được đâu.

Ngộ Năng đại sư thản nhiên đáp:

- Chỉ e rằng người thiên hạ sẽ cười chê mà thôi.

Cổ Trường Khanh biến sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Trong Trung Nguyên chỉ có người là đồ bại hoại nên mới sợ người thiên hạ mà thôi.

Ngộ Năng đại sư là danh môn chính phái đâu có dễ dàng chịu để cho người khác hạ nhục như vậy, nên bực bội nạt lớn:

- Cổ trang chủ cho rằng lão nạp là thủ hạ của người sao ?

Cổ Trường Khanh nháy mắt ra hiệu cho người của Phong Lô bang và tam đại cao thủ của Huyết Minh bang, đoạn hạ lệnh:

- Bắt lấy hắn trước đã để tin tức không bị lộ ra ngoài.

Ngộ Năng đại sư không nhẫn nhịn được nữa cũng nộ khí quát lớn:

- Cổ Trường Khanh, người dám sinh tâm tạo phản ư ?

- Ta tạo phản đó rồi sao ? Chư vị huynh đệ mau bắt lấy hắn.

Cổ Trường Khanh vung tay ra lệnh cho bọn cao thủ:

- Mau lên !

Mười bóng đen tay lăm lăm binh khí lao tới vây quanh Ngô Năng đại sư.

Ngô Năng đại sư mỉm cười:

- Cổ Trường Khanh, dã tâm của người cuối cùng cũng phải lộ ra.

Cổ Trường Khanh cười âm hiểm, vẻ mặt đắc ý vô cùng:

- Nếu như không đi trước người một bước thì người làm sao biết được sự lợi hại của Cổ Trường Khanh này ?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Quả nhiên lợi hại thật.

Cốc Chi Dương đã quay lại từ lúc nào, y lạnh lùng nói với Cổ Trường Khanh:

- Đại trang chủ, con người hai mặt của người quả là lợi hại.

Cổ Trường Khanh thoáng biến sắc, gượng cười hỏi:

- Cốc công tử chưa đi sao ?

Cốc Chi Dương lạnh lùng mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ còn một vị bằng hữu chưa kịp đi, ta đến đây đón vị ấy rời khỏi đây.

Cổ Trường Khanh vội hỏi:

- Ai ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Ngô Năng đại sư.

Nói rồi y xô đám cao thủ sang một bên, đến gần Ngô Năng đại sư:

- Đại sư, chúng ta đi thôi !

Vừa nói hai người bay vọt qua đầu đám đông còn chưa hết kinh ngạc, rồi thi triển khinh công phóng mình đi mất dạng.

o O o